

Bağımsız sosyalist odak ve işçi sınıfının cumhurbaşkanı adayı için ileri!

Sayfa: 9

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, Dilovası Systemair, Bursa Tofaş ve Oyak Renault, İstanbul Avcılar Xiaomi-Salcomp fabrikalarından, Gebze, Çorlu ve Manisa'dan metal işçilerinden, Bakırköy Belediyesinden haberler

Sayfa: 2-3

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2022 / Sayı: 150

Fiyat: 1 TL

NATO'DAN ÇIK!

NATO'YU YIK!

NATO işçi sınıfımızın kanlısıdır! İşçi sınıfı NATO'nun yenilgisinden taraftır!

Savaşın bedellerini hem cephelerde hem de cephe gerisinde hep işçi sınıfı ve emekçi halk ödemiştir. Bu yüzden de samimi olarak ve gerçekten barış isteyenler işçiler ve emekçilerdir. Bugün yaşanan savaş için de bu böyledir. Ancak şunu bilmeliyiz ki barış istemek yetmez. Barış dilek ve temennilerle gelmez. Barış için aynı ekmeğe ve hürriyet için savaştığımız gibi savaşmalıyız. Bunun için de safımızı doğru belirlemeliyiz.

Bugün Ukrayna'da yaşanan savaş büyük Rusya ile küçük Ukrayna arasında değildir. Ukrayna'nın arkasında dünyanın en büyük terör örgütü olan NATO ve onun başında bulunan Amerikan emperyalizmi var. Ve bu savaş uzakta değil ta içimizde veriliyor. Çünkü NATO aynı zamanda Türkiye'dedir. Ve işçi sınıfı NATO'nun içinde olduğu bir savaşta tarafsız olamaz. Çünkü NATO kanlıdır. İşçi sınıfımızın baş düşmanıdır.

İşçi sınıfımız NATO'yu darbelerden bilir. Türkiye'deki tüm işçi düşmanı darbelerin arkasında NATO'nun "bizim çocukları" vardır. 12 Eylül'den sonra, kanlı askeri cunta işçi sınıfının tüm haklarına saldırırken patron örgütlerinin başı Halit Narin bugüne kadar hep işçiler güldüğü sırada bizde demirdir. NATO patronların yüzünü güldürmüş işçi sınıfına, emekçi halka kan kusturmuştur.

İşçi sınıfımız NATO'yu katliamlardan bilir. DİSK Başkanı Kemal Türkler'i ve nice öncü işçiyi, sendikacıyı katleden, 1 Mayıs 1977 katliamını düzenleyen kontrgerilla, bir NATO teşkilatıdır. Emekçi halktan gençlerin içinde yaşadıkları toplum ile kurduğu ilk bağlar

olan millî ve dinî duygularını yozlaştırarak, onları faşist ve gerici örgütlenmelere katan, 6. Filo'yu denize döken devrimci gençlerin ve işçilerin üzerine saldıran yine NATO'dur. Aynı bugün Ukrayna'da ırkçı neo-Nazi çetelerini eğitip cepheye sürdükleri gibi.

NATO bir güvenlik şemsiyesi ya da savunma ittifakı değildir. NATO'nun Türkiye'de olası bir işgale karşı hazırladığı stratejik planlarda savunma hattını Toroslardan başlattığını biliyor muydunuz? Yani NATO olası bir işgalde tüm Anadolu'yu bırakmaya hazır. Tek derdi Toros dağlarının ardındaki İncirlik başta olmak üzere askeri üsleri ve bu üslerdeki nükleer silahları korumaktır. Aynı bugün Ukrayna'da yaptığı gibi... NATO bırakın bir güvenlik şemsiyesi olmayı, bu ülkenin ve bölgedeki tüm kardeş halkların karşısındaki en büyük güvenlik tehdididir.

Emekçi halkımız NATO'yu işkencelerden bilir. Ziverbey'de Diyarbakır'da, Mamak'ta kurulan işkencehanelerde Türküyle Kürdüyle bu memleketin onurlu insanlarına, NATO'nun son model ve en alçakça işkence tekniklerini uygulanmıştır.

Ezilen halklarımız NATO'yu vahşetiyle tanıır. Alevilerin katedildiği Maraş, Çorum, Gazi katliamlarının altında NATO kontrgerillasının imzası vardır. Kürtler Halepçe'de NATO'nun Saddam'a tedarik ettiği kimyasal silahlarla katledilmiştir. Filistin halkının katili Siyonizmin baş destekçisidir NATO! Afganistan'da çocuk yaşta, düğün cenaze alayı yüz binlerce sivil halkı katletmiştir! Kardeşi, komşu-

yu birbirine düşürür. NATO ve onun başındaki Amerikan emperyalizmi tüm Ortadoğu'da oluk oluk akıttığı kardeş kanının üzerinde hükümünü sürdürür.

NATO bugün de işçi sınıfımızın tam karşısındadır. Eğer ülke ekonomisinin damarlarında dolar zehiri dolaşıyorsa, dolar kuru arttığında milyonlarca işçi emekçi zam yağmuru altında kalıyorsa, Batılı emperyalist tekeller sayısız teşvik ve destekle neredeyse bedavaya işçi çalıştırıyorsa bu sömürü çarkının güvencesi NATO'dan başkası değildir.

Yani NATO'nun olduğu yerde işçi sınıfı ve emekçi halkımız tarafsız kalamaz. Kalmamalıdır. Çünkü işçi sınıfının savunduğu eşitlik, kardeşlik, hürriyet ve barışın baş düşmanıdır. Önce içimizdeki NATO'yu atmak gerekir. AKP iktidarının ikiyüzlü politikalarına, emperyalizme sunduğu hizmetlere karşı çıkmalıyız. AKP'nin NATO'nun Ortadoğu'daki kanlı şebekesi İsrail'le normalleşme çabalarını, tam da böyle bir dönemde Siyonist katil Herzog'un Türkiye'de ağırlanması reddetmeliyiz. NATO'yu demokrasinin güvencesi diyerek allayıp pullayan Amerikan muhalefetinden medet ummamalıyız. Hedefimiz nettir: Türkiye NATO'dan çıkmalıdır. İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere emperyalist üsler kapatılmalıdır. Ama bizim NATO'dan çıkmamız da yetmez. Barışın yolu NATO'nun yenilgisinden geçmektedir. O yüzden tüm işçi sınıfı, emekçi halkımız ve ezilen halklar hep birlikte haykırmalıdır: NATO'dan çık! NATO'yu yık!

5 Sungur Savran: "Hava döndü işçiden!"

9 Levent Dölek: "İstibdad rejimi ve çaresi"

10 Armağan Tulun: "Trakya'da işçi mücadelesi"

Dilovası Systemair'den bir işçi

Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı

Merhaba dostlar. Ocak ve Şubat aylarında işçilerin mücadele rüzgarları esti, ülkeyi kasıp kavurdu. Zaten yeni yılın daha ilk günlerinden iktidarın ekonomik kurtuluş savaşı dediği safsatının gerçekte soğan ekmek ekonomisi olduğunu hepimiz görüp, hissetmiştik. Ekonomik rakamlar bile tüm çarpıtmalara rağmen gerçeği örtüyor: Şubat ayı itibarıyla açlık sınırı asgari ücretin 300 TL üzerine çıkarak 4.552 TL'ye yükseldi. Yoksulluk sınırı ise 15 bin 139 TL! Üstüne üstlük bu rakamlar yalanlarla dolu TÜİK verileri baz alınarak yapıldı. Türkiye ekonomisinin ipi çoktan kaçtı, ipin ucunu artık uluslararası finans kuruluşları ve emperyalist borsa merkezleri tutuyor. Halkın başındaki iktidar hem ekonomik, hem siyasi hem de askeri olarak büyük bir teslimiyetin eşliğinde işçiler ve emekçiler düzene teslim olmuyor, irili ufaklı da olsa onlarca eylemle sınıfın ölü toprağını üstünden atıyor. PAS South işçileri, Kromeveye işçileri, Aliğa gemi söküm işçileri, Farplas işçileri, Lila Kağıt işçileri, sefalet ücretini kabul etmeyip masaya yumruğunu vuran tekstil, depo, kurye iş-

çileri ve daha niceşi parça parça ve birbirinden bağımsız da olsa sınıfa yol gösteriyor, birleşik mücadele yolunun taşlarını örüyor.

Ülkemizde işçiler kendi savaşını verirken bir yandan da son dönemde Rusya'yı hedef alan NATO'nun, eski Sovyet ülkelerine uyguladığı uzun süreli kuşatmanın sonucu olarak büyük bir savaşın eşliğindeyiz. Bu toprakları da derinden etkileyecek, ülkemize sadece bir Karadeniz mesafesi uzaklığında olan bu sıcak çatışma sömürü düzeninin insanlığa nasıl bir gelecek bırakacağına bir habercisi. Savaş acımasızdır, bu sebeple sürekli televizyonlarda ve sosyal medyada barış çağrıları yapıyor, savaşa hayır sloganları atılıyor,

ülkeler kınanıyor ve sağduyu çağrısı yapılıyor. Ancak gerçekler bu düzende mümkün olmayan bir barış çağrısının işçi sınıfının hiçbir derdine çözüm olmayacağını bize gösteriyor. Emperyalizm işçi sınıfının en büyük düşmanıdır, NATO ise bu düşmanın işçi sınıfına ve ezilen halklara doğrultulmuş silahıdır. Emperyalizmle barış olmaz, NATO üyesi bir ülkede tarafsız kalmamaz. Geçmiş savaşlarla dolu bu topraklarda gerçek bir barış ancak gerçek bir sınıf savaşıyla kazanılır. Bu savaş bugün ülkemizdeki yerli ve yabancı patronlara karşı insanca çalışma koşullarında yaşayabilmek için veriliyor. Yarın ise emperyalizme karşı insanlığı yaşatabilmek için olacaktır.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Yaşasın işçilerin kardeşliği!

Selam arkadaşlar öncelikle bu düzene son vermemiz lazım. Ben Chen Solar'da çalışıyorum. Türkiye'nin düzenini biliyorsunuz. Bizim işçi sınıfı olarak birlikte hareket etmemiz lazım. Haklarımızı bu sömürücülere yedirmeyeceğimiz daha güzel günler için el ele vermemiz lazım. Sermaye sahiplerinin bizim kim olduğumuzu bilmesi lazım. Biz olmasak onlar bir hiçtirler. Şimdiki hükümet biliyorsunuz hep patronların yanında oldu. İşçileri yalnız bıraktılar. Bunun örneğini Farplas'ta Migros'ta gördük ve bunlar gibi nice fabrikalarda gördük. Sermaye sahipleri devleti yanına alarak işçileri sömürmek ve az ücretle çok çalıştırmak istiyorlar. Ben de diyorum ki bu düzeni değiştirmek için biz işçilerin hep beraber olmamız lazım. Ben Kürt bir işçi olarak bu ülkede ne tür zorluklar olduğunu biliyorum. Biz Kürtler olarak bu düzene hep başkaldırmışız ve kaldırmaya devam edeceğiz. Bu bizim hakkımızdır ve sömürgeciliğe son vermemiz lazım. İşçi sınıfı olarak bu düzene dur dememiz lazım. Direniş ve direniş başka yolu yok. Nerede işçinin ayak sesi duyulursa korkuyorlar. Onun için yaşasın işçilerin kardeşliği! Mutlaka kazanacağız!

Gebze'den bir metal işçisi

Patronların itiraz hakkı mı yoksa anayasayı delmek mi?

Dostlar herkese merhaba. Ben Gebze'de çalışan bir metal işçisiyim. Memleketin her yerinde son beş ayda birçok işçi mücadelesine tanık olduk ve oluyoruz. Kurye olarak çalışan Yemeksepeti, Trendyol, Hepsijet emekçileri, İstanbul'da çorap fabrikası işçileri, İzmir'de gemi söküm işçileri, Gebze'de Farplas işçileri, Sivas'ta madencilik, Migros depo işçileri, şuan yetki belgelerini eline alan ama patronun işten atma saldırısıyla direnişe geçen Çerkezköy'de Pas South işçileri ve niceleri.

Gel gelelim bu saydığım ve sa-

yamadığım nice işçi mücadelelerinin birçok haklı sebepleri var. Patronların pandemide üretim rekorları kırdığı emekçilerin de ölümle boğuştuğu bir ülkede yaşıyoruz. Enflasyonda maaşlarımız ezilirken bir de işten atma tehditlerine boyun eğdiriliyor. Maaşlar ile borçlarımızı kapatmayı bırak geçinebilmek için maaşlarımızı bankalara ipotek etmek zorunda kalıyoruz. Bunca sıkıntıyı tek bir neden için çekiyoruz: ailemizi geçindirebilmek, çocuklarımıza hakkettikleri bir geleceği sunabilmek.

Biz anayasada yazan sendika

hakkımızı kullanırken anayasanın patronlara da eşit şekilde uygulanmadığını ne yazık ki mücadele içerisinde öğrendik ve öğreniyoruz. İşte yukarıda şanı yürüten birçok işçi mücadelesini yakından incelersek bunun hemen farkına varabiliriz.

Bütün bu mücadelelerde görüyoruz ki işçiler anayasal hakkını kullanıyor patronlar ise anayasayı deliyorlar. Devlet patronların bu suçuna göz yumarak mahkemeleri senelere yayıyor ve biz işçiler sadece patrone değil bu memleketin yargı makamlarından da haklı olduğumuz halde darbe yiyoruz. Fakat patronların da ve zaman zaman biz işçilerin de unuttuğumuz bir şey var: Biz bu ülkede grev hakkı yasal olarak yok iken grev yaparak yasalara yazdırdık, sendika seçme hakkı yok iken yine mücadele ederek sendika seçme hakkı kazanılmıştır. Sendikalı fabrikalara bakarsak patronların iyi niyeti ile değil yine işçilerin nasırlı elleri getirmiştir başarıyı. Yolumuz bellidir tüm işçilerin kazanması için örgütlenmek artık hayatidir.

Çorlu'dan bir metal işçisi

Geçinmek için 12 saat çalışmak zorunda değiliz!

Asgari ücret zammını yeni almamıza rağmen hayat pahalılığı gün geçtikçe daha fazla artmaya başladı. Gelen zamla anca temel ihtiyaçlarımızı zar zor karşılayabiliyoruz. Aldığımız paralarla sadece kira ve faturaları ödeyebiliyoruz. Mutfaklarımıza bir poşet daha sokabilmek için günde 12-13 saatten fazla mesai yapmak zorunda kalıyoruz.

Günde 12-13 saat çalışmak bi-

zim kaderimiz olamaz. Biz sendikasızm mücadelemiz etmediğimiz fabrikalarda 12-13 saat çalışırken hemen yanımızdaki fabrika mücadele ederek bizim 12-13 saatte kazandığımız parayı 8 saatte alıyor. O fabrikada çalışan işçiler sadece büyük fabrikada çalıştıkları için 8 saatte bizim 12 saatte aldığımız ücreti almıyor. Orada çalışan işçiler bizim bugün yapmadığımız mücadeleyi yaparak

bu ücretleri kazandılar. Patronun yalanlarına ya da göstermelik ücretlerine kanmayıp birlikte mücadele ederek kazandılar.

Bizim de yapmamız gereken basit, patronun ya da onun temsilcisi olan müdürlerin yalanlarına tatlı sözlerine kanmayıp birlikte mücadele edip sendikalaşmalıyız. Ancak birbirimize güvenerek kazanabiliriz.

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Her şeye rağmen direniş!

Merhaba yoldaşlar, ben 20'li yaşlarımda üniversite mezunu direnen, düşünen ve üreten bir kadınıyım. Yabancı bir telefon fabrikasında operatör olarak çalışıyorum, hatta çalışmak için direniyorum. İşe girdiğim ilk günden itibaren patronların mobinglerine maruz kalıyorum. Buna sebep olan başlıca nedenler ihbar süresini hiçe sayarak haksız yere işten çıkarılmalar, covid olduğumuzda maaşımızın eksik yatması, mola saatlerimizin yetersiz olması ve iş yükümüzün fazla olması. Tüm bunlara rağmen ayakta kalmaya, işime devam etmeye çalışıyorum. Benimle birlikte işe alınan grup ile iki hafta çalıştık. Ardından 60 kişi bir günde işten atıldı ve ben kalan 3-4 çalışandan biriyim. Patronların planlama hatası yüzünden ben ne zaman işten çıkarılacağım diye bekliyorum. Bir hafta çalışıp iki hafta evde bekletiliyoruz. Her tatil yaptıklarında bu sefer hangimiz kovulacak diye telefon başında bekliyoruz. Tatil öncesi toplantılarda bu sefer kimse işten atılmayacak, malzemeler gümrükte kaldı gibi yalanlarla oyalanıyoruz. Ama tüm bunlar olurken yine ikinci işten atılma haberini aldık. Bu işten atılmalarda patronların ve yandaşlarının kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Yöneticilerin kendi ağzından devlet teşviklerini, yurtdışından vergisiz malzeme getirdiklerini çok kez duyduk. İhbar tazminatını ödeyip insanları kapının önüne koyuyorlar. Ülke bu haldeyken gencecik insanların iş ve ekmek kavgası yüzünden bu hale getirilmesini kınıyorum. Tek çarenin örgütlenmek olduğunu düşünüyor ve bu yolda mücadeleme bir emekçi kadın olarak devam etmek istiyorum. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle de direnen tüm kadınlara selam olsun!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

Her geçen yıl daha da kötüye gidiyoruz!

Açlık sınırı, asgari ücretin üzerine çıkan bir ülkede, çalışan kesimin çoğunluğu asgari ücretle çalışıyor. Yani ülkenin çoğunluğu açlık sınırı altında yaşıyor. İşçisi, emeklisi, memuru zor şartlar altında ay sonunu getiriyor. Türk Metal'in yüzyılın sözleşmesini yaptık diyerek, bizlere zafer diye yutturmaya çalıştığı sözleşmeyi de gördük. Her geçen yıl daha da kötüye gidiyoruz. Elektrik, doğalgaz ve gıda ürünlerine yapılan zamlar geçim şartlarımızı daha da zorlaştırıyor. Bunlar yıllarca yürütülen yanlış politikaların, adaletsiz yönetimin eseridir. AKP geldiği günden beri liberal politikalar izledi, kamu kuruluşlarını

yok pahasına satarak, üreten değil tüketen bir toplum yarattı. AKP hükümetinin artık sonu gelmiştir. Büyük bir enkaz bırakarak gidecek. Yerine gelecek olan kim olursa olsun, çok fazla bir şey değişmeyecek çünkü; işçi sınıfına hitap

etmeyecekse, gelir dağılımındaki adaletsizlik giderilmediği sürece işçi, köylü, emekçiler yine aynı sıkıntıları çekmeye sömürülmeye devam edecektir. İşçi sınıfı, yönetime gelmediği sürece adaletsizlik de, savaşlar da bitmeyecektir.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Hayat pahalılığı katlanılmaz boyutlara ulaştı!

OYAK Renault'ta tedarik sorunu devam ediyor. Tedarik sorunundan dolayı üretimde sürekliliği duruşlar yaşanıyor. Geçtiğimiz Şubat ayında hafta içinde 3-4 gün izin verildi. Yapılan bu izinlerde ücretler %76 olarak karşılandı. Ücretlerin kesilmesinden fabrikada herkes rahatsız. Bu sene de üretimde duruş-

ların devam edeceği söylendi. Geçim sıkıntısı ve hayat pahalılığının katlanılmaz boyutlara ulaştığı ülkemizde işçiler emekçiler en temel ihtiyaçlarını dahi karşılamakta zorlanmaya başladı. Çeşitli ihtiyaçlar nedeniyle ya da borçlarını kapatabilmek için kredi çekmek üzere bankaların yolunu tutanların

sayısı her geçen gün artıyor. Kart borçları tavan yapıyor. Milyonlarca insan borcunu borçlanarak kapatmaya çalışıyor. AKP hükümetinin müjde diyerek açıkladığı çözümler hayatımızı daha beter hale getiriyor. Fabrikalarda işçiler düşük ücret zamları karşısında eylem yapıyor, birçok şehirde insanlar zamlara ve faturalara karşı yürüyüşler yapıyor ve her yandan hoşnutsuzluk sesleri yükseliyor. İşsizliğin, açlık ve yoksulluğun büyüdüğü, hayat pahalılığın artarak devam ettiği, borcun yeniden borçlanarak sürdürüldüğü bu koşullardan ancak örgütlenerek ve mücadele ederek kurtulabiliriz. İşçiyi işçiden başkası kurtaramaz.

Bakırköy Belediyesinden bir işçi

Bir mevsim (100 gün)

Örgütlü olduğumuz Belediye-İş sendikası ile; bir mevsim (100 günlük) mücadelemiz büyük bir yenilgiye uğratılmıştır. 25 Ekim'de başlatmış olduğumuz yasal grev sürecimiz 1 Şubat'ta sona ermiştir. Grev sürecimizde Belediye-İş sendikasının maddi ve manevi imkanları ile örgütlü olan işçilerin desteğini alarak iyi bir duruş sergilemiştik. Direniş ruhunu geliştirmek için davullar çalmış, halaylar çekmiş, sloganlar atmış, çeşitli etkinlikler düzenlemiştik. Türkiye'nin her tarafından örgütlü olduğumuz belediyelerdeki üyelerimizi grev alanına taşıyarak direnişteki işçilerin gücüne güç katarak, direnişçilerin direncini artırmıştık. Bu arada çeşitli siyasi partiler, sendikalar, dernekler ve diğer sivil toplum örgütleri sık sık ziyaretlerde bulunmuşlardı.

Grev süreci tamamen genel

merkez yöneticimiz ve şube başkanımız tarafından yürütülmüştü. Şube yönetimi ve temsilci arkadaşlarımızın olması gereken çalışmalarını yapmakta eksik kalmışlardı. Aynı zamanda komiteler oluşturulmuş fakat çalıştırılmamışlardı. Covid-19 salgınının çok yaygın olduğu bu dönemde, hastalığa yakalanan birçok arkadaşımız olmasına rağmen, direncimiz artarak direnişimiz devam ediyordu. Ta ki 95. günde ne olduğuna anlamadığımız bir şekilde sendika genel merkez yöneticimizin bir anda ortadan kaybolup, daha sonrasında şube başkanımızın "İşçiler direnişi sonlandırmak istiyor grevi bitireceğiz" yalanına kadar.

100. gün sonucu:

Kırmızı çizgimiz olan

1-İşten atılan işçiler, işine dönmedi

2-Her yıl iş sözleşmesi yenilenerek giriş-çıkışlar kaldırılmadı.

3-Grev kırıcılar sözleşmeden yararlandırıldı.

Yevmiyelere 2020 için %6, 2021 için %8, 2022 için %11 ve sosyal haklara %0 zam oranları ile anlaşma sağlandığını açıklaması ile grevimize sona erdi. İşçiler bu durumun kabul edilemez olduğunu şube başkanını toplantıya çağırarak, ısrarla "grevimizi bu şekilde bitirmeyin" demesine rağmen, gereğini yapacağını söyleyerek sözleşmeye imza attı. 6356 sayılı kanuna göre "Greve katılmayan işçiler sözleşme farklarından yararlanamaz, aksi hüküm bulunmadıkça" hükmü olmasına rağmen, işverenin dayatması ile grev kırıcılarını bu sözleşmeden yararlanmaları için, bir anlaşma tutanağı ile yararlanmalarını işverenle beraber imza altına aldılar.

İstanbul'dan Xiaomi-Salcomp işçisi

Bu düzende ezilen her zaman işçiler emekçiler olur

Merhaba arkadaşlar. Ben Xiaomi-Salcomp fabrikasından size bir mektup yazmak istedim. Geçtiğimiz ay toplu iş sözleşmemiz imzalandı. Ne yazık ki %28 zamlarla imzalandı. Patron biz işçilere %30 zammı çok görüp %28 zam verdi. Ayrıca biz 3 ikramiyeyi talep ederken, bize 2 ikramiye verdiğini buradan size belirtmek istiyorum. Bunun acısını biz Xiaomi-Salcomp işçileri olarak önümüzdeki dönemde daha fazla hissedeceğiz. Çünkü bu düzende ezilen her zaman işçiler emekçiler olur. Ekonomik kriz olsun, kıtlık olsun

ne olursa olsun olan hep işçi sınıfına olur. Zengin her geçen gün daha zengin oluyor. Fakir her zaman daha da fakirleştiriliyor. İşçilere bir işçi gözüyle bakmıyorlar. Patronlar bize birer köle gibi davranıyorlar. Bunları buradan duyurmak istiyorum sevgili işçi arkadaşlarım. Biz bu patronlara nasıl kazandırdıysak, yeri geldi mi onları nasıl zarara düşüreceğimizi de iyi biliriz. Yalnızca 1 saat iş bırakmak bile onlara çok kötü bir şekilde yansır. Bu yüzden biz üretimden gelen gücümüzü bilerek hareket etmeliyiz.

Manisa OSB'den bir metal işçisi

Haklarımızı söke söke alacağımız günler çok yakın

Merhaba emekçi arkadaşlarım. Manisa OSB'de bir metal fabrikasından size sesleniyorum. Şu an fabrikada çalışan tüm işçiler asgari ücrette mahkum edilmiş durumda. 15-20 yıllık çalışanla işe yeni giren işçi aynı ücreti alıyor yani asgari ücret. Yeni yılda yapılan zamdan sonra birkaç arkadaşımız bunu kabul etmeyerek işten ayrıldı. Fabrikada kimse bu durumdan memnun değil. Ama buna bireysel tepki göstermemiz veya kızıp işten ayrılmamız yeterli değil. Patronlar için hava hoş, onlar asgari ücreti beğenmeyene kapıyı gösteriyor. Tepkimiz bir olmadıkça, biz örgütlenmedikçe patronlar kârlarına

kâr katarken bizi asgari ücrete mahkum etmeye, bize her öğlen erişteyi reva görmeye devam edecek. Yeni yılla beraber işçi hareketliliği artmış durumda. Grevler ve direnişler gösteriyor ki fabrikalarda ve işyerlerinde kazanmamızın tek yolu birlik olmak ve örgütlenmek. Patron daha önceleri sendika örgütlenmesi konusu konuşulduğunda sendika gelirse fabrikayı kapatacağını söylemiş. Blöf yaptığını biliyoruz fakat bizim sendika talebimiz ekme gibi su gibi bir ihtiyaç. Bu sebeple yürüdüğümüz bu yolda arkadaşlarımızla bir araya gelip sendikayı fabrikaya getireceğimiz günler çok yakın!

Gelinen noktada, henüz işbaşı yapmanın 17. gününde 8 şirket personeli işten atıldı. 21. gününde ise greve çıkan işçilerden kadrolu işçi olan 10 kişi iş akitleri fesih edilerek işten atıldı. 85 kadrolu işçinin görev yerleri değiştirilerek sürgün edildi. Bakırköy Belediye başkanı ile yapılan görüşmede her ay 10 kişi işten atacağını söyledi.

Ciddi anlamda sendikal bürokrasi sorunu var ve bu sorun emekçiler tarafından tartışılıyor. Emekçiler nasıl bir çıkış yolu bulunacağını nok-

tasında çözüm arayışı içerisindedir. Netice itibarıyla demokratik, şeffaf, katılımcı bir anlayış sendikalara hakim olmadıkça, çok yüksek maaş ve imkanlarla beslenen sendikal bürokrasiden kurtulmadıkça yaşadığımız sorunlara benzer sorunlar devam edecektir. Emekçilerin mücadelesi ve eylem kararları, sendikacıların toplandığı otel odalarında değil, işçilerin çalıştığı işyerlerinde alınmak zorundadır. Kahrolsun sendika ağaları, yaşasın işçilerin birliği!

Kromevye işçileri: "Sendika haktır engellenemez!"

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Kromevye fabrikasında, işçilerin Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmesi sonrası, patronun uydurma gerekçeleri ile 5 işçi işten atıldı. İşten atılan Kromevye işçileri sendikaları Birleşik Metal-İş ile birlikte fabrika önüne çadırlarını kurarak sendikal hakları ve işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması için direnişe başladı.

Kötü çalışma koşulları, yöneticilerin baskıları ve insanca yaşayabilecekleri bir ücret artışı için Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Kromevye

işçileri çoğunluğun sağlanması ve yetki kararının patronun eline gelmesinden sonra, 18 Şubat Cuma günü patronun küçülmeye gidiyoruz yalanları ile karşılaşmış ve mesai bitimine kısa bir süre kala bu küçülme bahanesi ile 5 işçi işten atılmıştı.

21 Şubat Pazartesi günü mesai başlangıcında fabrika önüne giden atılan işçiler, içeride çalışan arkadaşlarının desteğini alarak fabrika önünde direniş çadırlarını kurdular. Küçülme yalanını söyleyen fabrika patronu ise aynı gün atılan işçilerin yerine yeni işçiler aldı.

Büyük çoğunluğu sendikaya üye olan Kromevye fabrikasında işçilerin mücadelesi sadece fabrika önünde değil, içeride de büyük bir birliktelik ile sürüyor. Fabrikada çalışmaya devam eden Kromevye işçileri sendikalarına sahip çıkmak, işten atılan arkadaşlarına destek olmak ve mücadeleyi büyütmek için mesai başlangıç ve bitişleri ile çay molalarında atılan arkadaşları ile buluşup, mücadele sloganlarını birlikte atıp, ekmek ve hürriyet mücadelelerini birlikte büyütüyorlar.

Kromevye işçilerinin ilk talepleri, atılan arkadaşlarının derhâl işe geri alınması ve sendikal haklarının tanınması, çalışma koşulları ve ücretlerinin düzeltilmesi.

Atılan İşçiler Geri Alınsın!
Kromevye'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok!

Lila Kağıt işçisi sendikalaşma hakkında vazgeçmiyor, direnişe devam ediyor!

Tekirdağ Çorlu'da bulunan Lila Kağıt fabrikasında işçiler kötü çalışma koşullarını, yoksulluk sınırı altında kalan düşük ücretlerini düzeltmek için Selülöz-İş sendikasında örgütlenmeye başladılar. Sendikalaşmayı hazmedemeyen Lila Kağıt patronu, öncü işçileri işten çıkardı. Sendikalarıyla birlikte fabrika önünde direnişe başlayan işçiler yaklaşık iki aydır kararlı mücadelelerini sürdürüyor.

Patronun sendikayı engellemeye yönelik çabaları da aynı şekilde devam ediyor. Bir yandan zam dönemi olduğu için, sırf sendikalaşmanın önünü kesmek ve göz boyamak için bazı işçilere normalde vereceğinden biraz daha fazla zam verdi. Ama iş-

çiler Selülöz-İş sendikasının öncülüğünde işçilerin kurduğu direniş çadırının fabrikanın önünden kalktığı anda bu göz boyama girişimlerinin de sona ereceğini biliyor. Bu nedenle içeride sendikal işçiler üzerindeki baskı devam etse de, direnişçi işçilerin vardiya giriş çıkışlarında içerideki işçilerle irtibat kurmasını engellemek için patron servis çıkış yerlerini değiştirirse de, içeride işçilerin mola saatlerinde birbirleriyle konuşmaması için elinden geleni yapsa da, işçiler sendikaya üye olmaya devam ediyor.

Çadırlarında yağmur, çamur, soğuk demeden ekmek ve hürriyet için mücadele eden Lila Kağıt işçileri tüm sınıf dostlarını desteğe bekliyor.

Gemi sökümü işçileri ortak kararlarla 11 gün süren grevlerini sonlandırdı

11 Şubat'ta Aliğa'da yevmiyelere zam yapılması, kişisel koruyucu ekipmanların patron tarafından eksiksiz sağlanması, SGK primlerinin gerçek maaş üzerinden yatırılması

gibi 17 talep ile söküm bölgesinde bulunan 22 şantiyenin tamamında iş durdurarak fiili greve giden gemi sökümü işçileri aldıkları ortak bir kararlar 11. Gününde grevi bitirme kararı aldı.

700'den fazla işçinin katıldığı fiili grev, 1998'de gemi söküm işçilerinin başlattığı fakat tamamlanamayan sendikal mücadeleden 25 yıl sonra görülen ilk kitlesel eylemlilik olma anlamını taşıyordu.

En büyük kazanım gemi söküm patronlarının 10 gün boyunca yaşadığı korkudur

Gemi söküm işçilerinin son derece haklı ve meşru taleplerle başlattığı mücadelede elde edilen kazanımlar sınırlı olsa da artık gemi söküm

şantiyelerinde hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bazı firmalarda yevmiyelerin yükselmesi, atılan işçilerin geri alınması, sigorta primlerinin tam yatırılması gibi kazanımlar elde edilmiş olsa da en büyük ve önemli kazanım gemi söküm işçilerinin tersaneye attığı mücadele tohumu olmuştur. 700'den fazla işçinin katılımıyla tersaneler bölgesinde yapılan yürüyüşle işçilerin yan yana geldiğinde ne kadar kudretli ve güçlü olduğunu patronlara göstermiştir. Gemi söküm işçileri bir sonraki mücadelede yalnız olmaya-

cağını, sınıf kardeşlerini yanında bulacağını öğrenmiştir.

Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi, gemi söküm işçilerinin mücadelesini ilk günden itibaren bizzat alanda yer alarak destekledi, yol gösterdi. Gemi söküm işçilerinin mücadelesinin bitmediğini, yakılan ateşin yeniden harlanacağını biliyoruz. O ateşin harlanması ve bu sefer zaferle sonuçlanması için Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi olarak işçilerin cephesini kuvvetlendirmeye devam edeceğiz.

Farplas işçileri fabrika önünde ekmek ve hürriyet için direniyor

Fabrikadaki zam oranlarının açıklanmasının ardından Ocak ayında fabrikayı işgal ederek hakını söke söke alan Farplas işçileri bu kazanımların örgütlü bir şekilde daha da ileriye taşınması için DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Lastik-İş ve Limter-İş sendikalarında örgütlendiler. Sendikal çalışmayı kırmak için daha önce fabrikadaki işgal eylemine katılan hiçbir işçinin işten atılmayacağı sözünü veren patron 100'den fazla işçiyi haksız yere tazminatsız bir şekilde işten çıkarmış, bunun üzerine Farplas işçileri fabrikayı bir kez daha işgal etmişti. İkinci işgal eylemine polis saldırdı ve 200'e

yakın işçi polis şiddetine maruz kalarak gözaltına alındı. Polisin uyguladığı şiddet sonucunda birçok işçinin çeşitli bölgelerinde kırıklar oluştu. Patronun ve devletin baskılarına boyun eğmeyip işgal, grev, direniş iradesini sürdüren Farplas işçileri 2 Şubat tarihi itibarıyla fabrika önünde direnişe geçtiler.

İstibdad anayasaya aykırı davranan patronlara kalkan olmaya devam ediyor

Normalde anayasal bir hak olan sendikal olma hakkı Türkiye'de fiilen gasbedilmiş durumda. Memleketin dört bir yanında işçiler sen-

dikalı oldukları için işten atılıyorlar, yetki tespiti davaları yıllarca sürüyor. Bu süre zarfında hakkını işgalle, grevle, direnişle savunan işçilere istibdadın kolluk güçleri saldırıyor. Farplas'ta da yine anayasal haklarını kullandıkları için haksız yere işten atılan ve buna karşı eylem yapan işçilere polis saldırdı. Polis saldırısı ihtimali ortaya çıkınca çatıya çıkarak polisin gelmesi durumunda aşağıya atlayacaklarını söyleyen işçilere itfaiye atlama yatakları getirilerek işçiler atlamaya resmen teşvik edildi. Yani bir patron kârlarından olmasın diye devlet işçilerin canını hiçe saydı. Patronların istibdadı bir kez daha sopsasını işçilerin üzerinde kullandı.

Patronun imdadına Türk Metal yetişti

Farplas'ta geçmişte de sendikal çalışmalar olmuş, Türk Metal üyesi yüzlerce işçi sendikal oldukları için işten atılmışlardı. Fakat bugün işçilerin DİSK'e bağlı sendikalarında örgütlenmeleri üzerine patron bu sefer işçilere Türk Metal'e üye

olmaları yönünde baskı yapmaya başladı. Patronlar uzun yıllardır Birleşik Metal'e karşı Türk Metal'i kullanıyorlar. Fakat 2019 yılında Türk Metal ile Birleşik Metal-İş sendikaları arasında imzalanan protokole göre iki sendikadan birinin yetkili olduğu işyerinde diğer sendika örgütlenme çalışması yapması yasak. Eğer iki sendika aynı anda örgütleniyor ve ikisi de işyerindeki işçilerin en az %15'ini üye yapmış ise protokol işçilerin hangi sendikayı seçeceklerine referandum yoluyla karar vermelerini öngörüyor. Birleşik Metal-İş sendikası Türk Metal'in patron eliyle fabrikaya sokulma girişimlerine karşı protokole atıfta bulunarak referandum çağrısı yaptı. Eğer protokol söz konusu ise Birleşik Metal'in hâlihazırda yetki tespitini aldığı bu fabrikada yapılması gereken bir referandum değildir. Farplas işçisi zaten iradesini ortaya koymuş ve Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmiştir. Fabrikanın içinde işçilere Türk Metal'e üye olmaları yönünde baskılar yapılırken, işçiler fabrikaya

her gün çevik kuvvet gözetiminde girerken yapılacak herhangi bir referandum işçinin iradesini yansıtmayacaktır. Biz Gerçek gazetesi sayfalarında daha önce defalarca bu protokolün işçi iradesini hiçe saydığını ve fiili olarak hiçbir şekilde geçerliliği olmayacağını dile getirmiştik. Farplas'ta yaşananlar bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Ekmek ve hürriyet için işgal grev direniş!

Türkiye'nin dört bir yanında işçiler ekmekleri için mücadele ediyorlar. Bu mücadeleler patronlardan yana yargı sistemi ve istibdadın kolluk kuvvetlerinin işbirliği ile karşılaşılıyor. İşte bu yüzden işçilerin verdikleri ekmek mücadelesi alanları aynı zamanda istibdada karşı verilen hürriyet mücadelesinin de alanları haline geliyorlar. Farplas işçileri de fabrikalarının önünde bir yandan patrona karşı ekmek kavgası verirken bir yandan da istibdada karşı hürriyet kavgası veriyorlar. İki kavga da zaferin parolası aynı: İşgal, grev, direniş!

6 yıllık mücadele 260 günlük grev sonunda toplu sözleşme imzalandı: Yaşasın Bel Karper işçisinin onurlu ve örgütlü mücadelesi!

Çorlu'da Fransız sermayeli Bel Karper peynir fabrikasında 6 yıllık örgütlenme, mücadele ve yargı sürecinin ardından başlayan grev 260 gün sürdü. Tüm bu sürecin sonucunda işçiler sendikacı çalışmaları kazanarak toplu iş sözleşmesini imzaladılar. Bu mücadelenin çok bedelleri oldu. İşten atmalar, polis ve jandarma baskısı, Tekirdağ Valiliği önünde gözaltılar, grevci işçilerin her birinin ayrı ayrı yaşadığı maddi manevi zorluklar... Bel Karper işçisi hepsini aştı ve fabrikasına örgütlü, sendikacı olarak girdi. Tüm bu bedeller içinde en ağır ise öncü işçilerden dördünün iş

iadesinin kabul ettirilememesi oldu. İlk sözleşmede ücret konularından daha önemli olanın sendikayı kabul ettirmek olduğunu herkes biliyordu. Ama işçiler arkadaşlarını dışarıda bırakmayı içlerine sindiremediler. İşçi sınıfı tarihine yazılacak kadar önemli ve güçlü bir mücadele bu sebeple davulla zurnayla kutlanarak değil buruklukla sona erdi.

Ancak bu buruklukta dahi bir erdem vardır. Sınıf dayanışması ve mücadele yoldaşlığı vardır. Tek Gıda-İş sendikası ve özellikle Yunus Durdu gibi mücadeleci sendikacılar tüm örgütlenme, direniş ve grev süreci boyunca maddi manevi

örnek tutumlar ortaya koymuştur. Sendikanın dışarıda kalan öncü işçilerin mağduriyetlerinin giderilmesi açısından da bu tutumu sürdürmesi tüm Bel Karper işçilerinin isteği ve talebidir. Sloganımız "Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!" Bel Karper işçisi ilk iki aşamanın hakkını vermiştir. Örgütlü girdiği fabrikada sendikasına sahip çıkmaya devam ettiği gibi sendikasını da denetlemeyi bir vazife bilecektir.

Bel Karper işçileri, Türkiye'de 6 yıl mahkemelerde sürdürülmüş bir sürecin ardından örgütlülüğünü koruyup, işten atmalara, polis jandarma baskısına direnmiş, birlik içinde greve çıkmayı başarmış ve grevin hakkını vererek başarıya ulaştırmıştır. Aynı süreçleri yaşayan pek çok fabrika, pek çok işçi, pek çok sendika vardır. Ancak bu sonuca ulaşan pek azdır. Bel Karper grevi onlardan biridir. Bel Karper işçileri sevinmedi ama gösterdikleri mücadeleleriyle sonuna kadar gurur duymak haklarıdır! İşçi sınıfı ve emek dostları grevci Bel Karper işçileriyle gurur duymaktadır.

Bel Karper işçisi grevin 260. günü sendikacı. 31.01.2022

Sungur Savran

Hava döndü işçiden!

Öcak ayında dört-beş işyerinde başladıktan sonra Şubat'ta aniden çıkan bir fırtına gibi patlayan fiili grevler ve yer yer başvuru işgal eylemleri, Türkiye işçi sınıfının birkaç çok önemli istisna ile 21. yüzyıla damgasını vuran suskunluğunun nihayet sona ermeye başladığını gösteriyor.

Önce istisnaları hatırlatalım da sınıf mücadeleleri tarihine geçmeyi hak etmiş olan o büyük işçi eylemlerine haksızlık etmeyelim. 2005 yılında İzmit'te kapatılması kararlaştırılmış olan kamu işletmesi SEKA kâğıt fabrikası 750 işçisi tarafından işgal edilmişti. Tekel işçileri de özelleştirme furçasına karşı yaptıkları eylemleri sonunda birleştirdiler ve 2009 sonu ile 2010 başlarında bütün Türkiye'den gelerek Ankara'da Sakarya'da 72 gün boyunca bir çadırkent kurarak başkenti gerçek anlamda sarstılar. Ve elbette halkın dilinde "metal fırtına" diye anılan 2015'teki Türk Metal'e karşı Bursa merkezli isyan haftalar boyunca Türkiye burjuvazisinin en güvendiği bu bürokrasi kalesini sarstı. Bu büyük eylemin etkileri metal sektöründe hâlâ hissediliyor.

Bu eylemler ne kadar kahramanca olsa ve ne kadar ileri biçimler almış olsa da, genel gidişatı değiştirmede. Türkiye işçi sınıfı 1961 yılının son günü yapılan İstanbul Saraçhane mitinginden sonraki 60 yılın en uzun durgunluğunu 21. yüzyıl başından bu yana yaşamış oldu. Bunun ekonomik (özelleştirmeler), politik (12 Eylül'ün işçi sınıfına dönük siyasi örgütlenmelere darbe vurmuş olması, AKP iktidarının etkisi, kitle mücadeleleri üzerinde ağır baskı), ideolojik (en azından 2010'a dek Avrupa Birliği hayali) çok çeşitli nedenleri var. Ama sonuç ortada. İşçi sınıfı son 20 küsur yılda hem kendi dar anlamda ekonomik ve sendikacı çıkarları açısından söz sahibi olamadı hem de genel olarak siyaset masasına yumruğunu vuramadı, başka sömürülen ve ezilen kitlelere önderlik edemedi.

Şimdi yaşanan fiili mücadeleler dalgası, hem yaygınlığı (bir ay içinde 100'e yakın işyeri) hem çok çeşitli işkollarına yayılması (metal, perakende, kargo, tekstil, gemi sökümü, madencilik, petrokimya vb.) hem de ücret pazarlığının ötesine geçmesi, özellikle sendikalaşma ve çalışma koşullarını gündeme getirmesi bakımından çok vaadkâr.

Bu tür toplumsal hareketlerin uzun soluklu olup olmasında önemli olan etkenlerden biri, toplumun daha geniş emekçi kesimlerinin nasıl bir ruh durumu içinde bulunduğu. Bu bakımdan da bugünün işçi mücadeleleri dalgası olumlu bir ortamda, elbette bir ölçüde o ortamın da etkisi altında ortaya çıkmış bulunuyor. Başını alıp giden enflasyonun yarattığı genel rahatsızlık, elektrik, doğalgaz ve benzin gibi her eve ve her üretim ve dolaşım sürecine gerekli maddelere yapılan çok ağır zamlar sonunda sadece fabrika ve işyerlerinde değil, toplumun bütününde "bir şeyler yapmak gerektiği" ruh durumunu doğuruyor. Bunun sonucunda İzmir'den Diyarbakır'a, İstanbul'dan Van'a farklı emekçi katmanlardan halk sokaklara çıkarak fatura yakıyor, pahalılığı protesto ediyor.

Elbette hem ekonomiyi getirdiği durumun yarattığı eziklik dolayısıyla, hem de geniş kitlelerin ve işçilerin mücadelelerinin yaygınlığı karşısında gittikçe eli bağlanması nedeniyle hükümet, polis ve jandarmayı halkın üzerine daha zor sürüyor. Bunun sonucu olarak Türkiye'de eylemsizliğin ana nedenlerinden biri olan polis korkusu azalıyor, cesaret ve cüret büyüyor.

Yükseliş dönemlerinde kitle eylemliliği düz bir çizgi izlemez. Yükselişin içinde de iniş çıkışlar olur. Belirli dönemlerde atak, ceval, hatta sabırsız olan kitleler, daha sonra durur, soluklanır, bilanço çıkarır, yeni yöntemler ve taktikler arar. Ama bize öyle geliyor ki Türkiye çok sarsıntılı bir döneme girmiştir. Bir yandan ağır ekonomik kriz, bir yandan ülkenin güneyinde zaten bir dizi savaş yaşanırken bir de kuzeyimizde deniz aşırı komşumuz olan ülkelerde ağır sonuçları olabilecek savaş koşulları, bir yandan yaklaşan önemli bir seçim ve bütün bunların üzerine canlanmakta olan işçi ve halk mücadeleleri.

"Geççek" demek, biliyoruz, iki koca on yıldır istibdadın baskısına tahammül gücü çok zorlanan büyük bir halk kitlesine iyi geliyor. Ama şunu da bilmek çok önemli: Kendiliğinden "geççek" değil! Ve bu geçtiğinde yerine ne geleceği de çok önemli. Ancak işçi sınıfının toplumun önüne düşmesi halinde Türkiye bu büyük badireleri halkın ağır bedeller ödemeyeceği bir şekilde atlattır. Mühendisi mimarı, avukatı doktoru, her uzmanlıktan sağlıksız kamu emekçisi, kadınlar ve çevreciler, en çok da öğrenci gençlik, bugün işçi sınıfının etrafında toplanmak, saflarını güçlendirmek, işçi sınıfına yol gösterecek devrimci bir partiyi inşa etmek büyük önem taşıyor. Omuz verin! İşçi sınıfı eyleme, kurtuluş arayanlar işçi sınıfının yanına!

PAS South'ta emekçi kadınların öncülüğünde direniş devam ediyor!

Çerkezköy'de bulunan, Arçelik, BSH, Varicon gibi fabrikaların yan ürünlerini üreten PAS South fabrikasında çalışan işçiler düşük ücretlere ve kötü çalışma şartlarına bir son vermek için Petrol-İş sendikasında örgütlendi. Hızlı bir örgütlenme sürecinin ardından çoğunluğu sağladıktan sonra yetki başvurusu yapacakları gün patron sendikalaşmadan haberdar olup yetkiyi engellemek için 20 işçiyi işe aldı. İşçilerin patronun bu sendika düşmanı hamlesine cevabı hemen sendikaya başka işçileri de üye yapmak oldu. Yeni üyelerle birlikte tekrar çoğunluğa ulaştı ve yetki başvurusunda bulundu. Sabah 20 işçiyi işe alan PAS South patronu yetki başvurusunun ardından ise daralma bahanesiyle aynı gün içinde öncü işçileri işten çıkardı. Daralma ve 20/2 bahanesi ile işten çıkarılmış 21 PAS South işçisi, Petrol-İş sendikasının öncülüğünde fabrika önünde kararlılıkla örgütlenme ve çalışma hakkına sahip çıkıyor, direniyor. Çerkezköy'de Petrol-İş'in

örgütlü olduğu Jotun Boya, Elbabant gibi fabrikaların temsilcileri PAS South işçilerinin direnişini, kendi mücadeleleri gibi sahiplenerek işçileri direniş alanında bir an olsun yalnız bırakmıyor.

Sendikaya 24 Şubat'ta Çalışma Bakanlığından yetki belgesi gelmiş durumda. Ama PAS South patronu yetkiye itiraz etmek hakkını diyerek masaya oturuyor, arkasına devletin polisini alarak direnen işçiler üzerinde baskı oluşturmaya, direnişi kırmaya çalışıyor. Hak verilmez

alınır diyerek yola çıkan PAS South işçileri ise haklı davalarına sonuna kadar sahip çıkmakta kararlı. Fabrikada çalışan 214 işçinin 160'ı kadın işçilerden oluşuyor. İçeride sendikalaşma faaliyetinde olduğu gibi fabrika önündeki direnişin de öncüsü kadın işçiler. Emekçi kadınların öncülüğünde PAS South işçilerinin emek ve hürriyet mücadelesi kazanacak! PAS South'a sendika girecek, zafer direnen işçilerin olacak!

1 Mart 2022

Trakya'da bir çoban ateşi daha yandı: Petrol-İş'te örgütlü Coko-Werk işçisi direniyor!

Tekirdağ Çerkezköy OSB'de bulunan Coko-Werk isimli plastik fabrikasında işçiler düşük ücretlerine, baskılara, kötü çalışma koşullarına artık dur demek için Petrol-İş sendikasında örgütlendiler. Daha önce 2014 yılında bir sendikalaşma süreci yaşayan işyerinde patron yarım maaş ikramiye vererek, öncü işçileri işten atıp içeride çalışmaya devam eden işçilerin üzerinde de baskı kurarak sendikalaşmayı engellemiştir. Derinleşen ekonomik kriz ve sermayenin krizin faturasını işçilere ödetmeye çalışması sonucu bıçak kemiğe dayanınca Coko-Werk işçileri tekrar örgütlenme yoluna gittiler. 390 kişinin çalıştığı fabrikada çoğunluk sağlanmak üzere patron yine durumu fark edip bu kez 20 işçiyi işten çıkardı. Bu işten çıkarma saldırısının yanında göz boyamak amacıyla direnişin başladığı gün 120 lira yakacak yardımı ilavesi

yapan patrona ise ne içerideki ne de dışarıdaki işçiler boyun eğiyor.

Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu fabrikada sendikal mücadelenin de en başında yine emekçi kadınlar yer alıyor.

Fabrika önünde sendikaları Petrol-İş ile direnişe başlayan işçiler direnişlerini çevrede Petrol-İş sendikasında örgütlü Eaton, Jotun Boya işçilerinin ve yine aynı bölgede direnişte olan Pas South direnişçilerinin katıldığı geniş kapsamlı bir basın açıklaması ile 1 Mart'ta başlattı. Basın açıklama-

sında konuşan Petrol-İş sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Ahmet Baranlı atılan işçiler geri alınana ve Coko-Werk işyerine sendika girene kadar mücadelelerini büyüterek sürdüreceklerini belirtti.

Coko-Werk işçileri Trakya bölgesinde yanan çoban ateşini harlamaya devam ederken tüm işçi dostlarını, sınıf kardeşlerini desteğe bekliyor.

AKP yine NATO ekseninde!

AKP'nin dış politikada NATO ve Batı ekseninden çıktığına dair çok tartışmalar yapıldı. CHP ve İyi Parti'nin merkezinde olduğu Amerikan muhalefeti AKP'yi eleştirmek ve yermek için bu iddiayı öne sürdü. AKP'yi ABD ve AB emperyalizmine şikâyet etti. AKP iktidarı ise "denge politikası" izlediğini öne sürerek, zaman zaman Batı karşıtı pozlara girerek halka şirin gözükmeye çalıştı. Biz ise atılan hamasi nutuklara kanmamak gerektiğini AKP'nin başında olduğu istibdad rejiminin NATO ekseninden hiç çıkmadığını, ABD ve genel olarak Batı emperyalizminin stratejik çıkarlarıyla uyumlu hareket ettiğini, bilhassa İngiliz emperyalizmiyle özel ilişkiler geliştirdiğini vurguladık.

Ukrayna savaşı ile birlikte bizim ortaya koyduğumuz gerçek

tüm çıplaklığı ile bir kez daha ortaya çıktı. Bir süre boyunca tarafsızmış gibi gözükmeye çalışan Erdoğan ve AKP iş ciddiye binince derhal NATO ekseninde hizaya girdi. Tabii ki bu hizaya girişte yarı-askeri rejimin Amerikan liyakat madalyalı Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın ve NATO subaylarının rolünü de unutmamalıyız.

Lafa gelince arabuluculuktan bahseden Erdoğan, NATO Liderler Zirvesi'nde, sözlü kınamalarla yetinilmemesini somut eyleme geçilmesini istedi. Zaten ekonomik yaptırımlarla ve silah yardımlarıyla savaşın aktif tarafı olan NATO'yu daha aktif olmaya çağırmanın nükleer savaşa kadar uzanan bir kumar olacağı açıkken bunları söyledi. İktidarının Batı emperyalizmine sadık olduğunu kanıtlamak için yapılan sakil bir

gösteriydi bu. Ukrayna'nın kullanıldığı Bayraktar SİHA'larının reklam kampanyası bunu izledi. Nihayet ardından Montrö'nün tam olarak NATO'nun istediği (sipariş ettiği) gibi yorumlanması ve savaş gerekçesiyle boğazların Rus savaş gemilerine kapatılması kararı geldi. Tüm bunlar olurken iktidar medyası bir anda tek ses NATO borazanlığına başladı. Daha önce ekranlarda sıkça boy gösteren Avrasyacı uzmanlar boykot yedi!

Siyasal İslamcılık ve din istismarı da bu emperyalist yanlısı propagandanın hizmetine sunuldu. Ne ironik ki İslamcıların dua ettiği Ukrayna'nın "gönüllü" adı altında cepheye sürülmüş neo-Nazi milisleri kalaşnikof mermilerini domuz yağına batırıp Rus ordusuyla birlikte gelen Çeçen askerleri na-

sıl öldüreceklerini anlatan videolar çekiyordu. Gerçek niyetler zor zamanlarda belli olur. ABD, İngiliz ve AB emperyalizmi de Ukrayna'da zora düştüğünde yanında AKP'yi yine sadık bir nefer olarak bulmuştur. Savaş başlamadan hemen önce 18 Şubat 2022'de Türkiye'nin NATO'ya girişinin 70. yılıydı. Biz buna 70 yıllık zil-

let diyoruz. Ve bu zillet AKP'yle devam ediyor.

Biz ise Dolmabahçe'de haykırığımız gibi olabilecek en zor anda darağacında "kahrolsun emperyalizm" diye izzetle haykıran Denizlerin yolunda yürümeye, emperyalizme ve istibdada karşı mücadele etmeye devam ediyoruz.

Baş Siyonist Herzog, istibdad rejiminin davetiyle Türkiye'ye geliyor!

Siyonist İsrail geçtiğimiz ay Uluslararası Af Örgütü'nün kapsamlı apartheid raporunu açıklamasıyla sıkıntılı günler yaşamış, örgütün tüm dünyada İsrail Apartheid'ına karşı bir kampanya başlatmasıyla birlikte İsrail'in Filistin halkına yönelik ayrımcı uygulamaları eskisinden daha geniş bir kitle tarafından duyulur hale gelmişti. Raporun İsrail'i, Filistin topraklarında işgalci olarak tanımlaması gibi önemli eksiklerinin varlığına karşın, İsrail'in kendisini tüm dünyada "barbar Araplarla çevrili bir demokrasi vahası" olarak sunma projesi bu sayede önemli bir yara aldı. Zira rapor, bir dönemin Apartheid Güney Afrika'sı ile İsrail arasında önemli paralellikler kurulmasına ve böylelikle Siyonistler ve emperyalistler tarafından sürekli anti-semitizm ile yaftalanan Siyonizm karşıtı mücadelenin gerçek

niteliğinin anlaşılmasına yardımcı oldu.

Böyle bir gelişmenin ardından, Filistin halkının ve buna bağlı olarak tüm bölgenin emekçi halklarının tarafını tutan herkesin, İsrail'i daha da köşeye sıkıştırarak politikalara yönelmesi, Filistin halkının çağrısına artık kulak vererek İsrail'e yönelik yaptırımlarda bulunması gerekirdi. Peki ülkemizdeki istibdad rejimi, hani iş lafa gelince Filistin halkının "kurtarıcısı" rolüne giren Erdoğan ve AKP iktidarı ne yaptı? Tam da bu sırada İsrail'in cumhurbaşkanı, baş Siyonist Herzog'un Türkiye'ye bir ziyaret yapacağını duyurdu. Ardından istibdad rejiminin tüm unsurları ve medyadaki uzantıları hep bir ağızdan, daha önceden de duyduğumuz "İsrail ile normalleşelim" şarkısını söylemeye başladı.

Gelme Herzog!

Evet, Türkiye ile İsrail arasında gerçek bir "küslük" yoktu. Filistin halkının boykot çağrılarına rağmen ticaret almış başını gitmekteydi. İstihbarat anlamında ve askerî alanlardaki ilişkiler sürüyordu. Ama yine de, yeni bir işbirliği, yeni bir normalleşme demek, Siyonist İsrail'in değirmenine daha fazla su taşımak anlamına gelecek. İsrail açısından hayati önemdeki bir proje, yani Filistinlilere ait doğalgazın çalınıp Avrupa'ya satılması projesi daha rahat bir şekilde yaşama geçecek. Bu projenin Türkiye üzerinden gerçekleştirilmesini ABD emperyalizminin de desteklediği ortaya çıkmış bulunuyor.

İstibdad rejimi, bir avuç müteahhit ve sanayici burjuvanın çıkarı için Merkez Bankası rezervlerini buhar etti. Emekçi halkımız bunun

bedelini halen ödüyor. Şimdi, bu harlaşan dolarları yerine koymak, emperyalizme şirin görünmek için İsrail ile olan ilişkileri ileri taşıyor. Bundan yine İsrail ile iş yapacak olan patronlar fayda sağlayacak. Türkiye'nin işçisi, köylüsü, küçük esnafına İsrail ile yakınlaşmaktan en ufak bir yarar gelmeyecek. Ak-

sine, İsrail güçlendikçe bölge daha istikrarsız olacak, emperyalizmin bölgedeki egemenliği perçinlenecek, halkımız bu yüzden daha büyük bedeller ödeyecek.

Bu yüzden, Herzog efendiye "Gelme Herzog!" diyoruz. İsrail ile her türlü yakınlaşmayı reddediyoruz!

Zilletin 70. yılında Dolmabahçe'deydik: "NATO'dan çık! NATO'yu yık! NATO'nun emperyalist savaşına tek kuruş, tek kurşun, tek asker yok!"

18 Şubat Türkiye'nin TBMM'de CHP ve DP oylarıyla NATO'ya giriş kararının onaylanmasının tarihidir. Bu kararla birlikte emekçi halkımıza yaşatılan zilletin 70. yılındayız. 18 Şubat NATO ve AKP iktidarı cephesinden kutlamalarla başladı. NATO sosyal medya hesaplarından Türkiye ve Yunanistan'ın NATO'ya katılmasını kutladı. Milli Savunma Bakanlığı, Hulusi Akar'ın boynundaki Amerikan liyakat madalyasının gereğini yaparak, NATO için propaganda videoları hazırlamıştı. Hulusi Akar da hususi video çekmeyi ihmal etmedi. Bu propagandanın tek bir mesajı vardı: Türkiye NATO'ya ilişkin

sorumluluklarını her zaman yerine getirmiştir ve gelecekte de yerine getirmeye devam edecektir. Bu mesaj Karadeniz'in kuzeyinde Ukrayna'da NATO'nun saldırgan yayılma politikası dünyayı bir nükleer savaşın eşiğine getirmişken hiç de hayra alamet bir mesaj değildir. AKP'nin sözümona arabuluculuk çabalarının boş laftan ibaret olduğunun, NATO üyeliğinin Türkiye'yi her an bir felakete sürükleyebileceğinin kanıtıdır.

Ancak 18 Şubat'ta sadece Türkiye'nin NATO'ya girişinin uğursuz kutlamalarına sahne olmadı. Bu topraklarda işçi sınıfının ve gençliğin anti-emperyalist geleneğine sahip çıkan sosyalist-

ler, Denizlerin 6. Filo'yu denize döktüğü Dolmabahçe'de "Türkiye NATO'dan çıksın ve emperyalist üsler kapatılsın!" talebini yükseltmek için buluştu. Devrimci İşçi Partisi'nin de örgütlenmesinde inisiyatif aldığı eylem Türkiye Komünist Hareketi, Birleşik İşçi Zemini, Sosyalist Emekçiler Partisi, Toplumcu Kurtuluş Partisi ve Devrimci Hareket ile birlikte gerçekleştirildi. Eylemde NATO ve emperyalizm karşıtı sloganlar atıldı. Boğaz kıyısından yükselen anti-emperyalist sloganlar Amerikan ve İngiliz emperyalizminin donanmalarına geçit verilmeyeceğini haykırıyordu. Devrimci İşçi Partisi eyleme "NATO'dan

çık NATO'yu yık!", "Katil ABD ve İngiltere Karadeniz'den defol!", "NATO Ukrayna'dan elini çek!", "NATO'nun emperyalist

savaşına tek kurşun, tek kuruş, tek asker yok!", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" yazılı dövizlerle katıldı.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Barişin yolu NATO'nun ve taşeronlarının askeri yenilgisinden geçer!

Emperyalist savaş aygıtı NATO Ukrayna'dan ve Karadeniz'den defol!

Türkiye NATO'dan çıksın! Emperyalist üsler kapatılsın!

Ukrayna'daki savaşın gerçekte kimler arasında olduğunu anlamak isteyen, onun öncesinde iki ay boyunca kimlerin müzakere ettiğine bakmalıdır. Müzakere eden Biden ile Putin'dir, NATO ile Putin'dir, Macron ile Putin'dir. Ukrayna hep susmuştur. Savaş öncesinde siyaset ABD, AB ve NATO ile Rusya arasında idi. Savaş, siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi olduğuna göre, bu savaş Ukrayna ile Rusya arasında değildir. Bu savaşta Ukrayna vekalet savaşını veriyor. Bu, Ukrayna halkı için kendi başına utanç kaynağı olmalıdır. Başkasının savaşında kendi insanlarını ölüme sürmek ne büyük bir utançtır! Ukrayna'da NATO taşeronluğu yapan Zelenski iktidarı, Ukrayna emekçi halkının katili neo-Nazi çeteleri gönüllü adı altında cepheye sürmüş durumda. Bu savaş Amerika'nın ve Avrupa'nın Ukrayna'yı içine düşürdüğü ekonomik ve politik aşağılanmanın başka araçlarla ifadesidir.

Bu savaş kendi başına pek az önemlidir. NATO ile Rusya arasında gelecekte yaşanması ihtimali olan savaşın sadece peşrevidir. Ukrayna-Rusya savaşının can almasını engellemek isteyen, "barış" isteyen, sorunun esasını ele almak zorundadır. Önemli olan, bugünkü savaşın basit bir askeri manevra gibi gösterecek, muhtemelen bir dünya savaşını tetikleyecek, belki de nükleer silahların kullanılacağı NATO-Rusya savaşını engellemektir. Dünya savaşını engellemek isteyen ise o savaşın nedenlerini anla-

mak zorundadır.

O savaş çıkarsa bunun nedeni ABD ve NATO'nun 30 yıldır Rusya'yı adım adım kuşatması ve yalıtması olacaktır. 1991'de Sovyetler Birliği çökeli beri, NATO 13 Doğu Avrupa ülkesine yayılmıştır. İsveç ve Finlandiya NATO'ya katılma konusunda basınç altındadır. Güney'de Moldova, Ukrayna, Gürcistan ve Azerbaycan da sırada beklemektedir. NATO'nun kuşatma stratejisi değişik biçimler altında Orta Asya'da da sürmektedir. Ukrayna bunlar arasında Rusya'nın bağrında olduğu için önem taşıyor. Ukrayna NATO'ya girdiği takdirde nükleer başlıklı füzelerle donatılrsa NATO Moskova'yı dakikalar içinde vurabilecektir. Olası bir NATO-Rusya savaşının sorumlusu ABD, İngiliz ve AB emperyalizminin birleşik askeri aygıtı NATO olacaktır. Öyleyse, savaş durdurmak için ABD'nin ve emperyalizmin dünya hâkimiyeti için giriştiği bu kumarı durdurmak gerekir. İnsanlıktan, barıştan, hayattan yana herkes aklını başına almalıdır. Barış, havaya savrulan içi boş güzel sözcüklerle değil, savaşın nedenlerine karşı savaşmakla kazanılır!

Emperyalizme karşı mücadelede kimse Putin yönetimine güvenmesin! Putin'in savaş öncesi yaptığı ve Lenin'e saldırdığı konuşmada Rus milliyetçiliğini başka halkların üzerinde tahakküm kurma gerekçesi olarak göstermesi, kapitalist restorasyonu körükleyen bu rejimin bölge için zararlı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Rusya, Ukrayna ve

diğer bölge halklarının kardeşliği, Rus milliyetçisi Vladimir Putin'in at gözlüğüyle değil, büyük proleter enternasyonalisti Vladimir Lenin'in geniş ufkuyla sağlanacaktır.

Ukrayna-Rusya savaşı ilginç bir tesadüfle Türkiye'nin Menderes'in Demokrat Partisi ile İnönü'nün CHP'sinin oylarıyla NATO'ya katılma kararı aldığı 18 Şubat 1952 tarihinin 70. yıldönümüne denk geldi. NATO güya Türkiye'nin güvenliğini sağlayacaktı. Kurduğu kontrgerilla eliyle Türkiye'yi 70 yıldır suikastlar, cinayetler, katliamlar, darbeler ülkesi haline getirdi! Türk Silahlı Kuvvetleri'ni Amerikan ordusunun kontrolü altında eğitilen, silahlandırılan ve savaşan bir ordu haline getirdi.

Bugün, Türkiye NATO'nun üyesi olduğu için, iktidardaki istibdad cephesi de Amerikan muhalefeti de başlayan savaş dolayısıyla Rusya'yı suçlayarak işçi sınıfını ve emekçi halkı aldatıyorlar. NATO'nun saldırganlığı konusunda "dur" demeye en ufak cesaretleri yok. Eline baktıkları Biden ve Johnson'ların suçlarını gizlemek zorunda kalıyorlar.

İşçi sınıfımız aldanmamalıdır. NATO, barış örgütü değildir. Halkları koruma örgütü değildir. NATO, Türkiye'yi 20 yıldır istibdad ile el ele sendikası grevsiz ucuz işgücü cenneti haline getiren yabancı sermayenin askeri örgütüdür. Ukrayna'daki savaş NATO-Rusya savaşındır, Ukrayna yalnızca bu savaşın üzerinde yürütülmekte olduğu coğrafyadır. Suçlu NATO'dur.

- **Ukrayna NATO'ya katılmayacağını taahhüt etsin!**
- **Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyetleri tanınsın!**
- **NATO savaşına tek kuruş, tek kurşun, tek asker yok!**
- **Montrö Sözleşmesi'nin delinmesine hayır! NATO'nun emperyalist savaş gemileri, Karadeniz'den defolun!**
- **NATO emekçi insanlığın baş düşmanıdır! NATO en büyük terör örgütüdür!**
- **İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılsın!**
- **NATO'dan çık! NATO'yu yık!**

Sungur Savran

30 yıllık savaş

Türkiye patronlar sınıfının kontrolündeki medya halka Rusya ile Ukrayna arasında bir savaş yapılmakta olduğunu anlatıp duruyor. Halk, "bu savaş neden çıkmış?" diye sorsa cevap yok. "Amerika'sı, İngiltere'si, Avrupa Birliği (AB) hep içinde, peki onlar ne istiyorlar?" dese cevap yok. Varsa yoksa, "Rusya Ukrayna'ya savaş açtı, ah zavallı aileler, ne kadar çok aile ülkeden kaçmak, sığınmacı olarak canını kurtarmak için çırpınıyor" türü acındırmalar. Varsa yoksa Rusya ne kadar suçlu, AB Komisyonu başkanı von der Leyen'in söylediği gibi nasıl "barbar", o konuşuluyor. Bir de o hortlayan darkafalılık: "Rusya tarihimizdeki en büyük düşmanımızdır."

Türkiye medyası hiç şaşmaksızın yalan söylüyor. Neden? Savaşın gerçek nedeni halktan neden saklanıyor? Çünkü savaşın gerçek sorumlusu NATO. Ve Türkiye NATO üyesi. Patronlar sınıfı, kendi düzeninin korunması için NATO'yu güvence olarak kabul ediyor. Bu koşullar altında, patronların elinde bulunan Türkiye medyası NATO'nun bu savaşta sorumluluğunu konuşmuyor, konuşamıyor.

Oysa yaşanan Rusya-Ukrayna savaşı Rus ordusu Ukrayna sınırına yığıldığı için çıkmadı. 30 yıllık bir tarihin ürünü. Rusya eskiden Sovyetler Birliği'nin (SSCB) en önemli ülkesiydi. 1991'de SSCB dağıldığından bu yana o federal devletin alt birimleri çil yavrusu gibi saçıldılar. Emperyalizm, bir işçi devleti tehlikesi yeniden doğmasın, nükleer silahlara sahip bu güçlü devlet yeniden canlanmasın diye Sovyet Bloku denen topluluğun her bir ülkesini NATO'nun çatısı altında topladı. Dün 13 Doğu Avrupa ülkesi, şimdi Kuzey ülkeleri İsveç ve Finlandiya, yarın Rusya'nın güney kısmını oluşturan Moldova, Ukrayna, Gürcistan, Azerbaycan. Hepsini Rusya'ya karşı zehirledi. Böylece Rusya her tarafından kuşatılmış, üzerine silah çevrilmiş bir silahşora benzeyen bir ülke haline geldi.

Şimdi kısıtlanmış Rusya çıkış yolu arıyor. O yolun bulunmasına destek olmalıyız. Soyut barış çağrıları kubbeye hoş sedalar olarak kalacaktır. Rusya bu tehdit karşısında çıkış yolu bulamazsa bu savaş bir süre boyunca duralasa da ileride daha da sert bir şekilde yeniden başlayacaktır.

Öyleyse, bize düşen bir başka görev daha var. 1990 yılı 1991'e dönerken, Türkiye bütün 20. yüzyıl tarihinin en önemli işçi eylemlerinden biriyle sarsılıyordu. Aralık ayı boyunca Zonguldak sokaklarını inleyen madenci, Ocak başında tarihî Ankara yürüyüşünü başlatıyordu. Her ne kadar yürüyüş bir aşamada sonlandırılmış olsa da olan biten Türkiye'de muazzam bir sınıf mücadelesi atmosferi yaratmış, hatta işçi sınıfı ile ezilen Kürt halkını da birbirine yakınlaştırmıştı.

Sonra 17 Ocak'ta ABD ve müttefikleri Irak'a saldırdı. Türkiye'de de bütün dikkatler savaşa döndü, hareket büyük ölçüde duraladı. Şimdi Ocak ve Şubat aylarında Türkiye yaygın işçi eylemlerine sahne olmuşken NATO ile Rusya Ukrayna üzerine kapıştı. Geçen defadan ders almalı, işçi sınıfının atağının durdurulmasına olanak vermemeliyiz.

Yılmaz Tan

“Demokrasi”nin sınıfı

Yeni yılla birlikte birçok kentte yoğun işçi eylemleri gündeme ağırlığını koymuş durumda. Hayat pahalılığı ve artan yoksullaşmayla birlikte geçinemeyen, Migros Depo işçilerinden Farplas işçilerine, Yemeksepeti kuryelerinden Aliğa gemi söküm işçilerine kadar farklı sektörlerden emekçiler haklarını aramak üzere fabrikalarını işgal ediyorlar, protesto yürüyüşleri ve basın açıklamaları yapıyorlar, iş bırakıyorlar. Yaşadıkları deneyim hepimize bir kez daha gösteriyor ki, iş, aş ve hürriyet için yaptıkları bu mücadelelerin karşısında hep “anayasa, insan hakları ve demokrasi”den dem vuran patronlar ve devlet yer alıyor. Bu eylemlerde iş isteyen, yaşanabilir ücret talep eden, sendikalaşmak isteyen, kısaca çalışma hakkı ve bir anayasal hak olan örgütlenme ve sendika seçme hakkı için mücadele eden emekçilerin karşısına polis ablukası, gözaltı ve tehditler ile patronlar ve devlet dikiliyor.

Biz bu yazıda bu çelişkiye işaret etmeyi ve sadece patronların değil, muhalefette yer alan çeşitli “sol” partilerin sergilediği soyut bir “demokrasi” talebinin politik anlamı üzerinde durmayı amaçlıyoruz. Birkaç örnekle ne demek istediğimizi açalım. Sosyolog Emre Kongar “Tencere ile özgürlük ilişkisi” başlıklı köşe yazısında *Demokrasi İşçinin Ekmeğidir* adlı kitabından bahsediyor ve şunu ekliyor: “Ancak özgür olan insanlar üretime katkıda buldukları oranda tencerelerinin de dolu olmasını isteyebilirler. Bu isteği dile getirmek ve sömürüye karşı mücadele etmek de **ancak laik demokratik** rejimlerde olanaklıdır.” (Cumhuriyet, 16.09.2021). Bu yaklaşım uzunca bir süredir DİSK yönetimi tarafından da eylemlerde dile getiriliyor. “Demokrasi işçinin ekmeğidir, demokrasinin olmadığı yerde emeğin hakları olmaz.” deniyor. Oysa bu görüş doğru değil. Zira bu görüşü savunanlar ancak “demokratik” bir toplumda emeğin hakları için mücadele edebileceğini varsayıyor. Buradan vardıkları sonuç ise gerekirse anayasa ve hukuku savunan bazı burjuva kesimlerle sınıf işbirliği yapılabileceği. Oysa bu görüş, hele günümüz kapitalizmi koşullarında, hiç de gerçekçi değil.

Yukarıda Türkiye’den örneğini gördük, dünyadan da bir dizi örnek verilebilir; işçi sınıfı yoğun baskı rejimleri, istibdad koşulları altında da mücadele ediyor, kazanımlar elde edebiliyor. Hatta “demokratik” talepleri asıl ancak mücadele ettiklerinde gerçekleşebiliyor. Öte yandan patronların da aslında Erdoğan’ın “ülkeyi bir A.Ş. gibi yönetme” hedefine, “ekonomik OHAL” uygulamasına itirazları yok. “Demokrasi”, aynen “istikrar” kavramı gibi patronlar için daha fazla pazar ve kâr elde etmek amacıyla AB’ye, yabancı sermayeye güven vermenin kod adı. Asıl tuhaf olan geniş sol çevrelerde de bu yaklaşıma bel bağlanmış olması. Solcu ekonomist Mustafa Sönmez’in “piyasaların OHAL’e değil, güvene ihtiyacı var” kabilinden “çözüm” önerilerinin çeşitli sol çevrelerde de benimsenmiş olmasının bu bakımdan tuhaf bir tesadüf olmadığını belirtmek gerekir. Sol muhalif çevrelerde, AKP’yi eleştirirken ve “asgari demokratik müştereklerde buluşmaktan” söz edilirken, en temel insan hakkı olan çalışma hakkı, yaşanabilir iş ve ücret elde etme, sendikal örgütlenme konusunda sermaye ile çatışabilecek en ufak bir somut talebin dile getirilmiyor olmasını başka türlü nasıl açıklamak gerekir?

Denebilir ki bu örnekler bizim gibi ülkelerde geçerlidir. Hayır. Daha kısa süre önce “demokrat” Kanada’da aş karşıtı kamyon şoförlerinin protesto gösterileri karşısında devletin tepkisine bakalım. Kendilerine “özgürlük konvoyu” adı veren kamyon şoförleri yaklaşık bir hafta boyunca Kanada ile ABD arasındaki önemli bir ticaret geçişi konumundaki köprüyü ve Ontario kentini abluka altına aldılar. TIR ve kamyon şoförlerine sınır geçişinde aş zorunluluğu ile başlayan protestoların gerçek niteliğinin, biraz ayrıntılı incelendiğinde, ağırlaşan çalışma koşullarına ve hayat pahalılığına karşı duyulan öfkenin bir dışavurumu olduğu anlaşılıyor. Trump’tan bir dizi sağ, faşizan örgüte kadar destek aldıkları açık olan bu kesimlerin aş karşıtlığını savunmak değil amacımız; çoğu emekçi halktan oluşan söz konusu kesimlerin neden sol, sosyalist bir mücadele ve talepler etrafında örgütlenemediği sorununu da şimdilik bir kenara bırakıyoruz. Bizim asıl vurgulamak istediğimiz “demokrat” Kanada devletinin tepkisi. Kanadalı ve Amerikalı patronların talebi üzerine Ontario Yüksek Mahkemesinde dava açıldı, mahkeme ihtiyati tedbir (ilerisi düşünüldükçe alınan önlem) kararı ile bir yandan OHAL ilan ederek Ottawa’yı ablukaya alan protestocuları dağıtmaya çalışırken, öte yandan göstericilere maddi destek sağlayan herkesin tutuklanmasından banka hesaplarının dondurulmasına kadar (!) bir dizi önlem aldı. Görülebileceği gibi patronlar için “demokrasi”, kendi kârlarını tehdit altında gördükleri zaman hukuki, askeri yollarla devleti ihtiyati tedbir uygulamalarına zorlamaktan başka bir anlam taşıyor.

“Demokrasi işçinin ekmeğidir.” demek bir anlamda arabayı atın önüne koymaktan başka bir şey değildir. Ekmeğ ve hürriyet mücadelesi, emeğin kurtuluş savaşı, hayali bir toplumda demokrasi için sınıf işbirliği politikası ile değil, gerçek demokrasi için ancak emekçi halkın sermayeden ve devletten bağımsız bir politika izlemesiyle kazanılacaktır.

Altılı ittifakın sermaye düzenini kurtarma planı

CHP, İyi Parti, Deva, Gelecek, Saadet ve Demokrat Parti’den oluşan altılı ittifak “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem” konusunda bir mutabakat metni açıkladı. Altı partinin başkanlık sistemi karşısında önerdiği rejimin genel burjuva parlamenter yönetim sistemlerinden özel bir farkı yok. Sistemin adındaki “güçlendirilmiş” sıfatı ise parlamentonun değil hükümetin güçlendirilmesi anlamını taşıyor. Bunun sebebi açık. Sermaye sınıfı, başkanlık sistemiyle birlikte yürütmenin kazandığı gücü bir kazanım olarak görüyor ve bundan vazgeçmek istemiyor. Sermaye sınıfı için siyasi iktidar ve yürütme kuvveti emekçi halkın taleplerinden ve baskısından ne kadar uzak tutulursa o kadar iyidir. Hükümetin düşürülmesi mümkün olduğu kadar zor olmalıdır. Buna “yönetimde istikrar” adını takmışlardır. “Yönetimde istikrar”ın gerçek anlamı ise sermaye iktidarının istikrarından başka bir şey değildir.

2018’de Erdoğan, tartışmalı bir seçimin ardından Cumhurbaşkanı seçildiğinde CHP en büyük muhalefet partisi olmasına rağmen “beş yıl seçim yok, şimdi ekonomiye öncelik verme zamanı” diyerek kendisine destek vermişti. Sonuçta sermayenin istediği “kıdem tazminatının

gasbedilmesi”, “esnek çalışma” gibi yapısal reformlar ve “ücretlerin basılanması” gibi uygulamalar her iktidara oy kaybettirir. CHP o dönemde “sen sermayenin isteklerini yap seçimleri düşünme” demiştir. Ne zaman Erdoğan seçim ekonomisi izlemeye başladı, sermayenin isteklerini 2023 sonuna erteleyip kendine oy getireceğini düşündüğü politikalar izlemeye başladı, Merkez Bankasını kontrolüne aldı, devlet bütçesini parti bütçesi haline getirdi; ancak o zaman CHP ve diğer düzen partileri erken seçim istemeye başladı. İşte düzen siyaseti, işte düzen muhalefeti budur. Bunlar iktidarı değiştirmek için değil hatta iktidara gelmek için bile değil varsa yoksa düzeni korumak için siyaset yapıyorlar.

“Ama Erdoğan ile bu partiler her gün birbirlerine en sert en ağır sözleri söylüyorlar”, “böyle bir şey nasıl olur” mu diyorsunuz? Gelin biraz daha geri gidelim. 2015 yılına dönelim. 7 Haziran seçimlerinde AKP hükümet kurmak için gerekli meclis çoğunluğunu sağlayamamıştı. O dönemde de halk CHP’ye, MHP’ye ve diğer muhalefet partilerine AKP’ye karşı oy vermişti. Bilhassa HDP’nin barajı aşması için çok ciddi bir seçmen desteği söz konusu oldu ve böylece AKP meclis çoğunluğunu kay-

betti. Ancak seçimden sonra CHP tam bir buçuk ay boyunca istikşafi görüşmeler ve koalisyon müzakereleri adı altında AKP ile birlikte top çevirdi. Erdoğan’a ülkeyi yeniden seçime götürecek fırsatı elleriyle verdi. O dönemde muhalefette olan MHP (Bugün İyi Parti’yi oluşturan kadrolar o zaman MHP’deydi) ise Kürt sorununda açılım yerine savaş politikalarına dönen Erdoğan’la çoktan fiili bir ittifaka girmişti bile... Düzen partilerinden ayrı olarak HDP’nin dahi o dönemde AKP ile koalisyon için görüşme yaptığı, yıllar sonra Demirtaş tarafından itibar edilecekti.

Şimdi bir kez daha aynı oyun oynanıyor. Erdoğan ve müttetikleri çökerttikleri ekonomiyle birlikte çöküyorlar. Düzen muhalefetinin partileri ise onlarla birlikte tüm sermaye düzeninin çökmesinden korkuyorlar. En çok da istibdad rejimi çökerken işçi sınıfının ekmeğ ve hürriyet için ayağa kalkmasından korkuyorlar. Altı tane düzen partisini bu korku yan yana getiriyor. “Güçlendirilmiş parlamenter sistem” onların Erdoğan’dan kurtulma planı değil sermaye düzenini kurtarma planıdır. Bunlara kanıp tekrar tekrar aynı tuzağa düşenin vay haline!

Hendek davasında karar verildi: İstibdadın hâkimleri patronların tehditlerine boyun eğdi

Sakarya Hendek’teki Coşkunlar havai fişek fabrikasında 3 Temmuz 2020’de yaşanan 7 işçinin hayatını kaybettiği, 128 işçinin yaralandığı iş cinayetine ilişkin açılan davanın karar duruşması 28 Şubat’ta Sakarya 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görüldü.

Patron Yaşar Coşkun, daha önceki duruşmalarda da yaptığı gibi savunmasını saatlerce uzattı, MÜSİAD’ı ve AKP’yi savunmayı eksik etmedi. Mahkeme heyetine ve savcılara aba altından sopa göstermeyi ihmal etmeyen patron Yaşar Coşkun, “işini” üst mahkemelerde halledeceğini tekrar etti. Mahkeme heyeti, patronların her duruşmada Erdoğan’ın, Soylu’nun adını zikretmesine kayıtsız kalmayarak ailelerin yıl-

lardır süren mücadelesine, adalet taleplerine gözlerini kapattı. Patronlar Ali Rıza Coşkun ve Yaşar Coşkun’un cezalarında indirim uygulanarak bilinçli taksirden ayrı ayrı 16 yıl 3 ay hapis cezası verildi, Ali Rıza Coşkun yaşından ötürü tutuksuz yargılandığı için davada tek tutuklu Yaşar Coşkun kaldı. 7 işçinin canını göz göre alan patrona adeta trafik kazası yapmış gibi ceza verildi!

Hendek katliamı davasında verilen karar işçi canlarının nasıl hiçe sayıldığını bir kez daha göstermiş oldu. İşçinin canını en ucuz maliyet kalem olarak gö-

ren, patronlara ise sınırsız sömürü vadeden bu çürümüş sistem yargısıyla, kolluğuyla emekçinin düşmanı olduğunu her seferinde daha fazla gözler önüne seriyor. İşçiler çalışırken ölmek, toprağın altına giren arkadaşı için adalet aramamak için birleşmeli; bu katliam düzenine karşı örgütlü gücüyle çıkarak kendi adaletini kendisi yaratmalıdır!

İşçi sınıfı sadece fabrikalarda değil siyasette de patronlara karşı birleşmeli! Bağımsız sosyalist odak ve işçi sınıfının cumhurbaşkanı adayı için ileri!

Ocak ve Şubat aylarında Türkiye'nin dört bir yanını saran, birçok sektörde aynı anda patlak veren işçi mücadelelerine tanık olduk. Bu mücadelelerde işçiler "hak verilmez alınır" diyerek iş durdurdular, kontak kapattılar, fabrikaları, işyerlerini işgal ettiler, direndiler, grev yaptılar. Patronun verdiği zamları ellerinin tersiyle itip hak ettiklerini almak için mücadeleye atıldılar. Birçoğu kazandı. Birçoğu patronlara geri adım attırdı. Ama taleplerinin tamamını alamayanlar dahi bu mücadelelerin sonunda güçlü olanın işçi olduğunu kavradılar. Mücadele dalgasının bu aşamasında işçiler ve patronlar, işyerlerinde adeta düelloya tutuşmuş gibiydi. Ancak bu düellolar işçi ve patron sınıflarının girişeceği esas büyük muharebelerin yalnızca habercisidir.

Sınıflar karşı karşıya geldiğinde mücadelenin sendikal ve ekonomik talepleri aşarak siyasallaşması beklenir. Bu ciddi bir gelişme olasılığı olarak karşımızdadır. İşte bu gelişme hızla siyasette bir işçi sınıfı odağının oluşturulması için güçleri seferber etmeyi gerektirmektedir. Görev en başta sosyalistlerin sırtında olacaktır. Sosyalistler önce kendi saflarını sıklaştırmalı ve sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsız bir sosyalist odak oluş-

turmalıdır. Bu odağın hedefi ülkenin siyasal saflaşmasında, işçi sınıfının sermayeden, devletten ve emperyalizmden bağımsız bir kutbunu oluşturmaktır. Ülkenin gündeminde seçimler var ise bu kutbun bir de cumhurbaşkanı adayının olması gerekir. İşçi sınıfının siyasi iktidara talip olmasının güncel, alçakgönüllü bir ilk ifadesidir bu!

Bu gerçek ortadayken sosyalistlerin tutup sırf Erdoğan'ı yenmek için Millet İttifakı'nın Cumhurbaşkanı adayına açık çek vermesi, sosyalistlerin siyasetten istifasını vermesi demektir. "Hak verilmez alınır" diyerek patronların karşısına dikilen işçiler siyasette neden o patronların sağlı sollu partilerine mahkûm olsun? Neden kaderini eline alarak mücadeleye atılan işçiler, memleketin kaderini Erdoğan'ın elinden alıp başka bir patron adayına versin?

Oyları bölmeyin diyorlar bize. Hayır esas siz işçi sınıfını bölmeyin! O eylemlerde Erdoğan'a oy verenler de muhalefeti destekleyenler de birlikte dikildi patronların karşısına. Birlikte direndi istibdadın polisine jandarmasına! Şimdi hep birlikte memleketin kaderine el koymaktadır sıra... Bunun için sosyalistlerin düzenin kendi iç kavgasında taraf olmadan, ekmek için namerde el aç-

madan, hürriyet için ABD'sinden AB'sinden medet ummadan, işçi sınıfının bağımsız siyasi kutbunu inşa etmesi şarttır.

Erdoğan'ı başka türlü yenemeyiz diyorlar... Hayır esas Millet İttifakı'nın peşine takılarak yenemeyiz istibdadı! Erdoğan'ın da istibdadın da siyaseten bir ayağı çukurda. Ekonomi batık, yolsuzluklar her yanı sarmış, iktidarla muhalefet kapışmıyor sadece. İktidar kendi içinde birbirine düşmüş. İşçi sınıfı silkelese belki de düşecekler. Ama patron partileri silkelemiyor bu iktidarı. Bir eleriyle tutuyorlar tepetaklak düşmesin diye. Çünkü Erdoğan'la Bahçeli'yle birlikte bu sömürü düzeninin de yıkılmasından korkuyorlar.

İşte bu yüzden sosyalistler işçi sınıfının cumhurbaşkanı adayını çıkarmak için birleşmelidir. Öncelikle oy toplamak için değil. İlk işçi sınıfının güçlerini toparlamak için. Sonra emekçi halkı işçi sınıfının etrafında birleştirmek için! "Hak verilmez alınır" diyenlerin grevlerini "hürriyet işçileri gelecek" diyen politik bir genel greve dönüştürmek için! Zincirli mecliste yetkisiz figüranlar olmaya değil zincirsiz bir Kurucu Meclis'le memleketi yeniden kurmaya yürümek için! İşçi emekçi hükümeti için! İş, aş, hürriyet için!

Levent Dölek

İstibdad rejimi nedir? Çaresi kimdedir?

Türkiye bir istibdad rejimi ile yönetiliyor. İstibdad baskıcı ve keyfi yönetim demek. Ama bu tanım yeterli değil elbette. Baskı kim için, kime karşı yapılıyor? Keyfi yönetim ile haklar, hukuki kural ve kaideler kimin için, kime karşı çiğneniyor?

Örneğin Ziraat Bankası'ndan Demirören'e verilen 750 milyon dolarlık kredi geri ödenmedi. Bu parayla Doğan medya grubunu alan Demirören sabah akşam iktidarı övüyor. Bu yayın organları halkın dertlerini dillendirmiyor, işçinin mücadelesini göstermiyor. Ziraat Bankası devlet bankası, belli ki bu bankanın varlıkları gasbedilmiş. Ama ne soruşturma var ne kovuşturma! Öte yandan devletin polisi Farplas'ta hakkını isteyen metal işçilerini yaka paça gözaltına aldı, haksız yere işten atılan Migros işçisine ters kelepçe yaptı ve biz bunları televizyonda değil sadece sosyal medyada görebildik. İşte istibdad rejimi budur!

Bir başka örnek. Devletin bir anayasası var. Buna göre sendika üyesi olmak bir hak. Hatta sendikalaşmayı engellemek hapis cezasını gerektiren bir suç. Ama bugün işçiler sendika üyesi olduğu için işten atılıyor. Çorlu'da Lila Kağıt, Çerkezköy'de Pas South ve Aksa Jeneratör, Gebze'de Farplas, İstanbul Esenyurt'taki Kromeve işçileri bu yüzden fabrikalarının önünde direnişterler. Devlet apaçık anayasayı ve yasaları çiğneyen patronlar karşısında üç maymunu oynuyor. Hakkını arayan işçilerin başında ise mutlaka en az bir minibüs dolusu polis ya da jandarma bekliyor. İşte istibdad rejimi budur!

Mafya ve çete faaliyetleri, uyuşturucu kaçakçılığı, cinayet, gasp bunların suç olduğuna şüphe var mı? Ancak iktidarın kolladığı mafya itina ile hapisten çıkarılıyor. Bu mafyanın adamları sokaklarda terör estiriyor. Yetmiyor, siyasi açıklamalar yapıp muhalefet liderlerini tehdit ediyor. Diğer yandan hapishaneler muhalif parti liderleri, gazeteciler, öğrencilerle dolu. İşte istibdad rejimi budur!

Kadınlar her gün cinayete kurban gidiyor. Birçok cinayette kadınların daha önce şikâyetinde bulunduğu, koruma talep ettiği, katillerin ise birçok defa şiddet uygulamış olduğu ortaya çıkıyor. Devlet şiddetin hedefindeki kadınları değil şiddetin faillerini koruyor. Çünkü toplumu kontrol altında tutmak için erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısı iktidarın işine geliyor. Çünkü kadınların bilhassa da emekçi kadınların mücadelede ne kadar kararlı ve güçlü olduğunu en iyi onlar biliyor. Emekçi kadınların taleplerine karşı sağır olan iktidar bu yüzden nafakanın kaldırılmasını, kürtaj yasağını sürekli gündemde tutuyor. İşte istibdad rejimi budur!

15 Temmuz'da NATO'cu darbe girişimi başarısız oldu. Ama şimdi 15 Temmuz'u bastırmakla övünen iktidar NATO bayraktarlığı yapıyor. Dolar ve doğalgaz için Birleşik Arap Emirlikleri ile, İsrail'le barışıyor ama aynı iktidar Türkü Kürde, Aleviyi Sünniye kırdırıp kardeş kavgasını körüklüyor. Çünkü bir avuç azınlığın hüküm sürmesi için emekçi ve yoksul büyük çoğunluğun bin fırkaya bölünüp birbirine düşmesi gerekiyor. İşte istibdad rejimi budur!

Evet, istibdad rejimi budur! Ama sakın! İktidardakilerin takındığı güçlünüz pozlarına kanıp umutsuzluğa kapılmayın. Aman! İstibdad rejiminin uyguladığı baskıya ve yaydığı korkuya teslim olup başka patron partilerinden, Amerikan muhalefetinden medet ummayın! Bu memleketin emekçi halkını, gençliğini, kadınlarını sindirememiş olması umudumuzdur. Fabrikalardan, tersanelerden, depolardan filizlenen, kurye işçilerinin motorlarıyla dört bir yana taşınan, metal işçisinin çekiciyle dövülen, tekstil işçisinin göz nuruyla örülen, emekçi kadınların ellerinde yükselen ekmek ve hürriyet mücadelesi... İşte geleceğimizi kurtaracak olan budur!

Armağan Tulun

Trakya'da bahar işçi mücadelesi ile geliyor

Gerçek'in geçtiğimiz Haziran ayında yayınlanan sayısında, şöyle yazmıştık: "Baharda Trakya'ya yolunuz düşerse, yol kenarlarında sapsarı kanola tarlalarını görürsünüz. Yazın da Trakya ile özdeşleşen ayçiçeği ya da yerel adıyla gündöndü tarlaları çıkar karşınıza. Koca fabrikalarla iç içe geçen görüntüler çıkar ortaya. Şimdi bahar ve yazın gelişi ile birlikte sadece doğa fişkırmadı o topraklarda, fabrikalar da sendikal örgütlenmelerinin meyvelerini vererek direnişlerle, grevlerle eşlik ediyor adeta doğanın coşkusuna." Bu sefer sınıf mücadelesi baharı da beklemedi, Ocak ayından itibaren fabrikalardan, işyerlerinden yükselen mücadelelerle işçi sınıfının dip dalgası yüze çıkmaya başladı. Tüm memlekette bir mücadele dalgası yükselirken, Hürriyet devriminin topraklarının, Trakya'nın işçisi geri kalır mı hiç?

2021'de o satırların yazıldığı sırada Bel Karper, Indomie Adkoturk ve Hakan Plastik fabrikalarında işçiler mücadele ediyordu. Bugün bu bayrağı Çerkezköy'deki PAS South ve Coko-Werk işçileri ile Çorlu'daki Lila Kağıt işçileri taşıyor. Hepsisi de daha iyi koşullarda yaşamak ve çalışmak için sendikalaşma yoluna giden, örgütlenme hürriyetine sahip çıkan işçiler. PAS South ve Coko-Werk işçileri Petrol-İş, Lila Kağıt işçileri Selüloz-İş sendikasında örgütlendiler. Üç fabrikada da işçiler anayasal haklarını kullandılar ama karşılarında yasa tanımaz patronları buldular. Bel Karper ve Adkoturk deneyimlerinde olduğu gibi, patronun yasaları hiçe sayarken polisi arkasına alarak işçilerin mücadelesini kırma girişimlerini yaşayarak öğreniyorlar. Ama ne olursa olsun haklılıklarından aldıkları güçle, soğuğa, yağmura, her türlü baskıya karşı kararlılıkla mücadele ediyorlar.

Bir de o baharı bile kıskandıracak coşkuları yok mu? PAS South'ta patron direnişteki işçilerin fabrika bahçesinde servisten inen işçileri görmesini engellemek için çitleri yükseltmeden önce "Siz orada biz burada omuz omuza!" diye attıkları sloganlar, servisleri farklı kapılardan çıkarıp işçilerden kaçırma çalışan patronun hamlesini boşa düşürmek için heyecanla oradan oraya koşmaları, her yöreden halaylarda bilen bilmeyene öğretme, bilmeyenin acemi telaşı... Coko-Werk işçisinin PAS South çadırını ziyareti, neredeyse daha onlar kendi çadırlarına geri dönmeyen OSB'nin içinde "Birleşe birleşe kazanacağız!" sloganları ile yola düşüp Coko-Werk'e yapılan ziyaret, sıkılı yumruklar, sınımsız çaylara eşlik eden samimi sohbetler...

PAS South ve Coko-Werk'te mücadelenin öncüsü de işçilerin çoğunluğu da kadınlar. Sadece daha iyi bir ücret için değil, kadınların en temel ihtiyaçlarını bile doğru dürüst karşılamalarına olanak vermeyen çalışma koşullarına, işyerinde kadın olarak yaşadıkları zorluklara bir son vermek için sendikalaşma çalışmasını da başlatan işçi kadınlar onlar. Hak verilmez alınır diyerek yola çıkan kadınların inancı, enerjisi, azmi, emekçi kadınların mücadeleye giriştiklerinde nasıl bir kararlılıkla mücadelelerine ve birbirlerine sahip çıktıklarını gösteriyor. Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar en öne şiarının nasıl vücut bulduğunu görmek isteyen PAS South ve Coko-Werk direnişlerine baksın.

Ve direniş alanının orta yerinde yanan ateş, çoban ateşi... Çobanların kendi aralarında haberleşmek, "ben, buradayım" demek ve diğer tarafa güven vermek için yaktıkları ateş. Bu fabrikalardan yükselen mücadelelerinin her biri bir çoban ateşi şu an. "Biz buradayız, hakkımız için mücadele ediyoruz" diyor. Kıvılcımı başka fabrikalara sıçırıyor. Hele bir de kazandı mı o mücadeleler, kendi sönerken etrafına yayılıyor. PAS South'ta, Coko-Werk'te, Lila Kağıt'ta ve başka fabrikalarda yanan çoban ateşlerinin, ekme ve hürriyet için mücadele eden işçilerin etrafında birleşelim, kenetlenelim!

ABD

ABD'de sendikalaşma hareketi yaygınlaşıyor

Amerikan işçi sınıfı, kırk yıllık neoliberal taarruzun getirdiği sendikasıztırma ve sendikaları karalama tuzağından yeni yeni kurtuluyor. Pandemi başlamadan hemen önceki resmî rakamlara göre yüzde 10'a kadar gerileyen sendikal işçi oranı, pandeminin yarattığı dehşet verici koşulların etkisiyle yükselmeye başladı.

Bu yeni sendikalaşma dalgasının ilk büyük meydan muharebesi yaklaşık bir yıl önce Alabama Bessemer'de rezil koşullarda çalışan siyahî Amazon depo işçilerinin sendikalaşma talebiyle greve çıkması üzerine yaşandı. Pandemi sürecinde kurye hizmetlerinin artmasıyla daha da zenginleşen Amazon, işçilerine örgütlenme hakkı tanımamak için elinden geleni yaptı. ABD'nin gerici çalışma kanunlarına göre bir işyerine sendikanın girebilmesi için orada çalışan işçilerin en az %51'inin oyu gerekli. Amazon şantaj ve rüşvet yoluyla Bessemer'deki işçilerin bu orana ulaşmasını engelledi, fakat geçtiğimiz Kasım ayında ABD'nin Ulusal Çalışma İlişkileri Kurumu (NLRB) oylamayı geçersiz ilan

etti. Yeni oylama 25 Mart'ta yapılacak.

Sonra dünyanın en prestijli eğitim kurumları şebekelerinden biri olan Kaliforniya Üniversitesi (UC) asistanlarından sendikalaşma talebi yükseldi. Bu üniversitelerde ders asistanlığı yapan doktora öğrencileri United Auto Workers (UAW, Birleşik Otomotiv İşçileri) sendikasına üye, ancak laboratuvarlarda çalışanlar bu yıla kadar örgütsüz ve tamamen işveren laboratuvarlarının insafına kalmış vaziyettedir. Parasal zorluklardan tutun işyerindeki kimyevî maddeler ya da eski makineler gibi sebeplerden kaynaklı iş güvenliği sorunlarına kadar sayısız güçlükle karşılaşan asistanlar, bir yıldan uzun süren pazarlıkların sonucunda bir şey elde edemeyince Kasım'da greve çıkacaklarını açıkladılar. Bu açıklamayla UC'nin sendikalaşma talebini kabul etmesi bir oldu!

Nihayet, geçtiğimiz yılın sonunda Buffalo, New York'ta bir Starbucks şubesinin çalışanları sendikalaşma talebiyle eylem yaparak taleplerini elde etti. Bu zaferin ardından talep hızla ülke genelinde diğer şubelere yayıldı. Şu anda 100 civarı şube ya zafere ulaştı ya da hâlâ mücadele içinde. Müşterilerin de yoğun desteğini alan işçiler, şirketin tüm baskı ve tehditlerine rağmen mücadelelerinde kararlı. NLRB, sendikalaşma konusunda işçi-

lerden yana tavır koyuyor gözükse de işçilerin tek tek şubeler özelinde değil bölge genelinde sendikalaşma talebini reddediyor. Bu durum da Starbucks'ın işçileri bölüp ezmesini kolaylaştırıyor. Yine de sendikalaşma oranı %1 olan gıda hizmeti sektöründe böyle bir dalga, gelecek zaferlerin habercisi olabilir.

Sendikalaşma dalgası, sendikal işçilerin grevleriyle paralel yürümeye devam ediyor. Geçtiğimiz yıl gıda imalatı ve metal sektörlerinde büyük zaferlere imza atan sendikal kesimler, sendikasızt sınıf kardeşlerine de dayanışma eli uzatmaktan geri durmuyor. Şu anda sınıfın önündeki en büyük iki engel, sektörler arası dayanışmayı kısıtlayan ve 1947'den beri yürürlükte olan Taft-Hartley Yasası ve teslimiyetçiliğiyle nam salmış sendika bürokrasisi. Ancak yıllardan beri neoliberal ideolojinin etkisiyle sendikaları "tembellik abideleri" olarak gören Amerikan halkı, koşulların dayatmasıyla fikrini değiştirmiş görünüyor. Amazon ve Starbucks işçilerine işyerinin dışından gelen destek bunun göstergesi.

İtalya

İtalya'da liseliler ayakta!

Bütün İtalya, önce liseleri sarıp, oradan sokaklara taşan eylemlerle sarsılıyor. Eylemleri tetikleyen, bir ay içerisinde yaşanan iki iş cinayeti oldu. İtalya'da lise öğrencilerinin mezun olabilmek için bir dönem staj yapması gerekiyor. Türkiye'den de çok iyi bildiğimiz üzere, öğrenciler sıklıkla stajları karşılığında herhangi bir maaş da alamıyor. Bu zorunlu staj uygulaması, 2015'te Matteo Renzi hükümetinin *Buona Scuola* yani İyi Okul yasası ile başlamıştı. Bugün gelinen noktada, iki lise öğrencisinin, "İyi Okul" gereği ücretsiz ve güvencesiz staj yaparken hayatını kaybetmesi bardağı taşıran son damla oldu.

İlk iş cinayeti 21 Ocak'ta gerçekleşti. 18 yaşındaki lise öğrencisi Lorenzo Parelli, stajının son gününde üzerine bir çelik bloğunun düşmesi sonucu hayatını kaybetti. Bu ölümün yarattığı öfke ile

özellikle büyük şehirlerde ilk eylemler gerçekleşti. Birçok lise, öğrenciler tarafından işgal edilirken, öğrenciler 4 Şubat'ta büyük kitle eylemleri düzenledi. Özellikle Torino kentinde gerçekleştirilen eylemde çok çarpıcı sahneler ortaya çıktı. Öğrenciler öfkelerini sadece Mario Draghi hükümetine ve Eğitim Bakanı Patrizio Bianchi'ye yöneltmeyip, aynı zamanda doğrudan İtalyan burjuvazisini hedef aldı. Torino'daki eylemlerde Confindustria (İtalyan TÜSIAD'ı) amblemelerine ve bu patron örgütünün başkanı olan Carlo Bonomi'nin fotoğraflarına kırmızı boya fırlattılar.

Eylemler bütün hızıyla sürerken ikinci iş cinayeti haberi geldi. 14 Şubat'ta, 16 yaşındaki Giuseppe Lenoci, stajı sırasında bir araba kazasında hayatını kaybetti. Bu haber sonrasında eylemler doruk noktasına ulaştı. Çok sayıda lise

işgalinin yanı sıra, 18 Şubat'taki eylemler İtalya'nın son yıllarda görmediği bir kitleliliğe ulaştı. 40'tan fazla şehirde eylemler gerçekleşirken basının hesaplamalarına göre 200 binden fazla öğrenci gösterilere katıldı. Öğrencilerin haklı eylemi Bologna başta olmak üzere bazı şehirlerde karşısında polis şiddetini buldu ama yine de büyük bir kitlelilik ve kararlılık içerisinde gerçekleşti.

İtalyan liselileri şikâyet etmekle, sosyal medyadan yakınmakla yetinmiyor, sokakları ve okulları mücadele alanına çevirerek tüm ülke siyasetine damga vuruyor. Bu mücadelenin hedefine doğrudan doğruya Confindustria ve İtalyan burjuvazisini koyarak hedefi de on ikiden vurmuş görünüyor. Bu mücadele hepimize yol göstermeli.

Lise öğrencilerinin bu denli güçlü eylemler yapması, sadece iki ay önce, Aralık ayında düzenlenmiş olan genel grevin yarattığı atmosferden muhtemelen hem etkilenmiş bulunuyor ve hem de bu atmosferi daha da ileri taşıyor. Gerçek gazetesinin Ocak sayısında aktardığı gibi bu çok başarılı genel greve iki milyondan fazla işçi katılmıştı. Dolayısıyla, aslında Avrupa'nın en büyük mücadele geleneklerine sahip ülkelerden biri olan ama son dönemleri durgun geçiren İtalya'da mücadeleler yeniden yükseliyor denebilir.

27. yıldönümünde Gazi katliamı: Örgütlen, mücadele et, hesap sor!

Türkiye tarihi mücadeleler tarihi olduğu kadar katliamlar tarihidir. Kapitalizmin tarihi özelliği hiçbir zaman şaşmaz, mücadelenin yükseldiği her an burjuvazi için tehlike çanlarının çalması anlamına gelir. Mücadeleyi bölmek ve bastırmak için türlü araç kullanılır, katliamlar da bunlardan biridir. 12-14 Mart 1995'te Gazi Mahallesi'nde yaşanan da tam olarak buydu. 80'ler sonrasında, Türkiye burjuvazisi tarafından tarih boyunca ezilen Aleviler dalga dalga örgütlenmeye başlamıştı. 1988'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği kurulmuş, 12 Eylül Darbesi ile kapatılan Hacı Bektaş Veli Derneği 1993'te yeniden açılmış, birçok yöre derneği kurulmuş ve Alevi halkı kitlesel olarak örgüt-

lenmeye başlamıştı. Alevi halkının yoğunlukla yaşadığı emekçi mahallelerde sosyalist hareketler de hızla örgütleniyordu. İstanbul Gazi Mahallesi de bu örgütlenmenin en yoğun yaşandığı mahallelerdendi. İşte Gazi Mahallesi bu nedenle hedef seçildi, 2 Temmuz 1993'teki Sivas Katliamı'ndan 2 yıl sonra, Mart 1995'te Gazi Mahallesi'nde günler süren bir katliam yaşandı.

Önce kahvehanelere sonra tepki gösteren halka kurşun yağdırdılar

12 Mart 1995 akşamı Gazi Mahallesi'nde bir taksi şoförü gasbedilerek öldürüldü. Ardından çoğunlukla Alevilerin bulunduğu üç kahvehane ve bir pastane silahlarla

tarandı. Alevi dedesi Halil Kaya öldürüldü. Polis, saldırı sonrasında bir araya gelen mahallelilerin üzerine kurşun yağdırdı ve bir kişi daha hayatını kaybetti. 13 Mart günü ise İstanbul'un farklı mahallelerinden binlerce Alevi, Gazi Mahallesi'ne akın etti. Cenazeleri teslim alamadığı için karakola doğru yürüyüşe geçen kitlenin üzerine polis yayılım ateşi açtı ve 15 kişi yaşamını yitirdi. 14 Mart'ta ise sokağa çıkma yasağı ilân edildi ve Gazi Mahallesi'ne askeri birlikler sevk edildi. Halk komitesi kurarak "cenazeler verilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırılmalı, gözaltılar serbest bırakılmalı" taleplerini sunan mahalleliye verilen cevap yine saldırı oldu. Devletin ablukası ancak günlerce süren mücadele ile sona erdi. Gazi Mahallesi'nde gerçekleşen saldırılar sonucunda 22 kişi hayatını kaybetti, 300'ü aşkın kişi ise yaralandı.

Devlet katilleri yargılamak yerine davayı kaçırdı

27 yıldır Gazi Mahalle gerçeklerin ortaya çıkmasını, sorumluların yargılanmasını bekliyor. Ancak devlet katliamın faillerini yargılamak yerine, davayı katillerden hesap sormak isteyen Gazi

Mahallesi halkından kaçırıldı. Duruşmalar 1995 ile 2000 yılları arasında Trabzon'da görüldü ve 23 yıl sonra sanık 20 polisten 18'i beraat etti, iki polis hakkında ise sadece 4 yıl 32 ay hapis cezası verildi. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), 2005 yılında Türkiye'yi ölenlerin ailelerine tazminat ödemeye mahkûm etti. Bunun üzerine avukatlar davanın yeniden görülmesi için başvuru yaptı. Bu başvuruya tam 10 yıl sonra cevap geldi. Aralık 2018'de dava yeniden görülmeye başladı. Yani 27 yıldır bir halk gerçeklerin ortaya çıkmasını, sorumluların yargılanmasını bekliyor.

Tek yol örgütlenip, mücadele etmek!

27. yıldönümünü yaşadığımız Gazi Katliamı'nın neden yapıldığının farkında olmak zorundayız. İşçi sınıfının ekmek ve hürriyet mücadelesini yükselttiği bugünlerde, mezhepçilik ve ırkçılık dün olduğu gibi bugün de emekçi halk

in ciddi bir tehlikedir. İstibdad cephesinin yürüttüğü mezhepçi politikalar ve faşist provokasyonlar ile Alevi mahallelerinde kapılara çarpı işaretleri koyan, "defol Alevi" tehditleri yazan faşistlerin, mezhepçilerin örgütlediği bir yerde emekçi halk olarak örgütsüz olmamız, bizi her türlü saldırıya açık hâle getirir. Yeni katliamları engellemek için tek yol, ırkçılığa ve mezhepçiliğe karşı örgütlenmek, kontrgerillanın ve devlet içindeki her türlü gayrimeşru özel harp örgütlenmesinin lağvedilmesi için mücadele etmek ve hesap sormaktır.

- Kontrgerilla ve her türlü özel harp örgütlenmesi lağvedilsin!
- Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik!
- Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İşçi sınıfının gerçekleri, devrimci sınıf siyasetinin sesi, Gerçek'in 150. sayısı!

Elinizde tuttuğunuz gazete, Gerçek'in 150. sayısı! Sermayenin, kapitalizmin, emperyalizmin, erkek egemenliğinin, istibdadın yalanlarına karşı işçi sınıfının gerçeklerini işçilere, emekçilere, ezilenlere, kadınlara, gençlere taşımamızın bir aracı Gerçek! Tam 150 sayıdır devrimci sınıf siyasetinin sesi olan bir devrimci işçi gazetesi. İşçiler Gerçek'in sadece okurları değil, aynı zamanda yazarları da! Ekim 2014'te yayınlanan 60. sayısından beri

yani tam 90 sayıdır, her sayısının en az iki, çoğu zaman da üç sayfasını "Fabrikalardan Haberler" oluşturuyor. Sayısız grev, eylem, yürüyüş, fabrika işgali Gerçek'in sayfalarında yer buldu 150 sayıdır. Her sayısı eylem alanlarında, emekçi mahallelerinde, sabah işe giderken bir metrobüs ya da metro durağında ama en çok da fabrika kapılarında, grev ve direniş çadırlarında işçilerle buluştu. Bütün dünyada işçi sınıfının ve insanlığın kurtuluşu için

mücadele eden, dünya devrimi yolunda enternasyonalizmin bayrağını yükselten Gerçek'in ufku bu topraklarla da sınırlı kalmadı. Farklı coğrafyalarda yükselen mücadelelerin, dünyayı dolaşan isyan ve devrim dalgasının nabzını tuttu, sesini bu ülkenin işçisine, emekçisine ulaştırmaya çalıştı. Gerçek 150. sayısının çıkışını daha büyük adımlarla yoluna devam edecek bir örgütsel güç ve siyasi olgunlukla kutluyor! Ne mutlu bize!

Devrimci Marksizm'in 49. sayısı bu ay okurlarıyla buluşuyor!

Devrimci Marksizm dergisi, yeni çıkan 49. sayısı ile Marksist teoriyi işçi sınıfının hizmetine sunmaya devam ediyor. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamının, onları idamdan kurtarmak için gerçekleştirdikleri eylem sırasında 10'ların, yani Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan, Sabahattin Kurt ve Nihat Yılmaz'ın devlet tarafından katledilmesinin, ve İstanbul'da Ulaş Bardakçı'nın bir cinayete kurban gitmesinin 50. yılında olmamız nedeniyle sayı Yayın Kurulu imzalı "NATO'yu yıkmaya soyunan devrimcilerin anısına: Deniz'lerin asılmasının ve Kızıldere'nin 50. yılı" yazısıyla açılıyor. Yazı sosyalizm için verdikleri mücadelede yaşamlarını yitiren bu onurlu ve azimli dev-

rimci önderlerin katillerinin sadece Türkiye burjuvazisi ve onun devleti olmadığını, aynı zamanda NATO'nun ülkede kurduğu kontrgerilla teşkilâtı olduğunu da vurguluyor.

Devrimci Marksizm dergisinin 49. sayının ana dosya konusu ise "Dijital çağda kapitalizm ve sınıflar". Robotlar ve yapay zekanın üretimde artan oranda kullanıldığı günümüz dünyasını "kapitalizm-sonrası" dünya olarak adlandırmak bugünlerde moda oldu. Bu iddiayı genelde "işçi sınıfının önemini yitirdiği" türünden önermeler izlemekte. Bu yaklaşımlar, üretim alanı dışında, farklı kimliklerle yürütülen mücadelelerin de dönüştürücü olacağını ileri sürüyor. Dosyada bu yaklaşımlara karşılık veren üç makale yer alıyor. Özgür Öztürk'ün makalesi işçi aristokrasisini derinlemesine bir

analize tabi tutuyor. E. Ahmet Tonak, dijital sektörün artık değer üretmediğini ele alıyor. Ege Latifcan ise, dijital oyunları kapitalizmin emek süreçleri üzerindeki dönüştürücü etkileri bağlamında inceliyor.

Son sayıda ana dosya dışında, İslam iktisadı teorisi eleştirisi, Darwin'in kuramının tarihsel niteliği, tarihin en parlak bestecilerinden/müzisyenlerinden birisi olan, 2 Eylül 2021'de kaybettiğimiz Mikis Theodorakis'in müziği ve politik serüveni, 1960'ların ilk yarısında Küba'da sosyalist inşa süreci bağlamında cereyan eden "Büyük tartışma" gibi konular ele alınıyor.

Sungur Savran'ın iki ciltlik yeni kitabı Marksistler çıktı!

Yordam Kitap Sungur Savran imzalı iki yeni kitabı okuyucularıyla buluşturdu. Savran iki ciltlik eserinin "Marksistler-1: Teori-Pratik Birliğine Doğru" adlı birinci cildinde Marx ve Engels'in devrimci mücadelelerinden, Lenin ve Ekim devrimine uzanan bir dönemde teori ile pratiği birleştiren bir yaklaşımla Marksizmin bir devrim kılavuzu olarak nasıl geliştiğini açıklıyor. "Marksistler-2: Sosyalizmin Enternasyonalizmle Sınırı" adını taşıyan ikinci cilt ise Marksizmin 20. yüzyılını konu ediniyor. Savran bu ciltte doğuştan itibaren harcında enternasyonalizm olan bir teori ve programın milliyetçilik ile nasıl tanınmaz hale getirildiğini, işçi bürokrasisinin 20. yüzyıl tarihindeki özgün gelişimini açıklıyor ve 20. yüzyılın derslerini çıkarmanın doğru bir yol çizilebilir için önkoşul olduğunu ortaya koyuyor.

Yordam Kitap bu iki kitapla birlikte Sungur Savran'ın "Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri-1" kitabının 5. basımını, "Üçüncü Büyük Depresyon: Kapitalizmin Alacakaranlığı"nın Covid-19 salgınının ekonomi politığının incelendiği bir giriş ile genişletilmiş ve güncellenmiş 2. basımını, "Kod Adı Küreselleşme: 21. Yüzyılda Emperyalizm" in de genişletilmiş 3. basımını okuyucularına sundu.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

KDV indirimi de marketlere zabıta baskınları da etkili olmadı:

Mutfaktaki yangın neden sönmüyor? Nasıl söndürülür?

İşçinin emekçinin mutfakındaki yangının bir türlü sönmemesinin sebebi kapitalist sistemin ta kendisidir. Kapitalist sistemde insan ihtiyacının bir kıymeti yoktur. Tek önemli olan şey kârdır. Piyasa kâr mantığına göre işler. Piyasa işleyişini ve kâr mantığının egemenliğini ortadan kaldırmadığınız sürece dışarıdan siyasi iradeyle yaptığınız her müdahale dönüp dolaşıp aynı noktaya varmakla sonuçlanır. Erdoğan'ın temel gıda ürünlerinde KDV'yi

yüzde 8'den yüzde 1'e indirme kararının da sonucu bu oldu. Zabıta marketlere gönderildi, denetimler yapıldı ama nafile.

KDV indiriminin bile bedelini önce işçiye ödettiler

KDV indirim kararının bile bedelini önce işçiler ödedi. Mağaza Market İşçileri Sendikası'na (Mağaza Market-Sen) üye işçiler KDV indirimi kararı verilen gece, fiyat etiketlerini değiştirmek için sabaha kadar soğukta

zorunlu mesaiye bırakıldıklarını ve adeta köle gibi marketlere kapatıldıklarını sosyal medyadan duyurdu. Yine bu işçiler günler içinde fiyatların nasıl zamlandığını da fotoğraflayarak kamuoyu ile paylaştılar.

Erdoğan piyasaya teslim, piyasa kâr mantığına...

Erdoğan'ın ekonomi konusunda suçu hep başkasına atan tutuklarının içinde bir cümleyi hiç es geçmediği görülüyor: "Serbest piyasa ekonomisine bağlıyız." Bunun tek bir anlamı vardır: O da Erdoğan'ın ekonomide kâr güdüsünün her şeyin üstünde olduğunu kabul etmesidir. Hâl böyle olunca devlet KDV indirimi ile yüzde 7 oranında vergi gelirinden feragat etmiş ama ekonominin maliyetleri arttıran döviz kuru, enerji ve nakliye fiyatları gibi konularında ucuzlama sağlayamamıştır. Sermaye de "serbest piyasa" içinde kârını korumak için fiyatları eski seviyesine serbestçe çıkarmıştır.

Sermayeye fatura ödetilmezse hayat pahalılığı daha da artacak!

Erdoğan'ın iktidarı bir sermaye iktidarıdır. Kendisi de bir patron olan, partisi de bir patron partisi olan Erdoğan sermayenin çıkarlarına göbekten bağlıdır. Bu yüzden de "serbest piyasa"dan asla vazgeç-

memektedir. Devletin hazinesini de partisinin ve sermayenin çıkarları için kullanmaktadır. KDV indirimi hazinenin vergi gelirinin azalması demektir. Eğer bu, sermayeden alınacak vergilerle telafi edilemezse devlet ya borçlanacak ya da para basacaktır. Her iki seçenekte de enflasyonun daha fazla körüklenmesi kaçınılmazdır. Öyle de olacaktır.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Mutfaktaki yangını işçi emekçi hükümeti söndürür!
- Perakende tekelleri (market zincirleri) kamulaştırılsın!
- Gıda üretiminde devlet desteği, devlet çiftlikleri, devlet planlaması!
- Temel ihtiyaçlarda KDV sıfırlansın! Kurumlar vergisi arttırılsın! Para babalarına servet vergisi!

Sermayeye bedel ödetilmeden fiyatlar düşmez!

Elektrik ve doğalgazda fatura terörüne karşı kamulaştırma!

Elektrik ve doğalgazda faturalar işçinin emekçinin evinde adeta bir terör etkisi yarattı. Emekçi halk çözüm beklerken gözler elektrik dağıtımını tekeline almış

şirketlere çevrildi. Enerji Bakanı Fatih Dönmez'in şirketlerle toplantı yapacağı duyurulmasıyla bir çözüm beklentisi oluştuysa da nafile. Dönmez'in toplantı sonrası söylediği "İftira ve yalanların baş rolde olduğu kirli bir siyaset var. Enerji sektörü olarak bu yalan siyasetten nasibimizi alıyoruz." sözleri her şeyi anlatıyor. Dikkat! Dönmez bakan ola-

rak halk adına değil "enerji sektörü" yani şirketler adına konuşuyor! O toplantıdan sonuç çıkar mı? Tabii ki çıkmadı. Yağmacı şirketler yanlarına devletin bakanını alıp halkı ve muhalefeti suçladılar.

Enerjide özel sektör yağma demektir. Yıllarca bunu anlattık. Şimdi herkes bu gerçeği faturalarda görüyor. Ama şunu da görmeliyiz. Enerji sektörüne sadece iktidarın meşhur beşli çetesi çekemedi. TÜPRAŞ hepsinden önce Koç'a peşkeş çekildi. Barajlara, elektrik dağıtım ihalelerine çö-

küp milyarlar kazandığı için Berat Albayrak'ın amigoluğunu yapan Sabancı'yı da unutmamalıyız. O yüzden fatura terörüne son

verecek olan, bu yağmaya kökten son verecek olan bir kamulaştırma programı olabilir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- Rafineriler, barajlar, santraller, elektrik dağıtımını dahil tüm enerji sektörü tazminatsız, işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Ukrayna savaşının emekçi halkın ekonomisine etkisi ne olur?

Emekçi halkın gözünden bakıldığında ekonomideki en büyük sorun hayat pahalılığıdır. Bunun sebeplerinden birinin de artan enerji fiyatları olduğu, iktidarın Türk lirasının değerini pul eden politikaları yüzünden de bu fiyatların katmerlendiği açık. Ukrayna savaşı dolayısıyla Rusya Enerji Bakanlığı tarafından konuyla ilgili yapılan bir açıklamada "Türkiye'ye gaz teminatında Ukrayna'daki durum nedeniyle bir sorun söz konusu değil ancak fiyatlarda artış olabir" denildi. Türkiye doğalgaz tedarikinin yüzde 46 gibi çok büyük bir kısmını Rusya'dan yapıyor. Rusya'nın zam yapması demek iş-neden ipliğe her şeyin maliyetinin artması, zam yağmurunun sağanaktan doluya dönüşmesi demek.

Enerji krizi derinleşebilir

Doğalgazı başka yerden alalım demek de olmaz. Çünkü zaten Ukrayna savaşı dolayısıyla Avrupa

başta olmak üzere Rusya'dan doğalgaz alan tüm ülkeler alternatif arayışına girdi. Bu arayış Katar, Cezayir, Nijerya, Azerbaycan gibi alternatif gaz tedarikçilerinin mallarına talebin artması demek. Dolayısıyla zam Rus gazıyla sınırlı kalmayacak, tüm dünya piyasasında enerji fiyatları yükselecektir.

Turizmde kara bulutlar

Tüm ülkeler enerjiye dolarla ulaşabiliyor. Türkiye'nin ise dolar rezervleri gittikçe daha fazla eriyor. Dolar kuru da arttıkça enerji maliyetleri Türkiye için görece olarak daha da pahalı hale geliyor. İktidarın bu konuda iki çözüm beklentisi vardı. Bunlardan biri Türk parasının değer kaybetmesiyle ülkenin yabancılar için iyice ucuzlayıp cazip hale gelmesi sonucunda yaz aylarında turist rekoru kırarak Türkiye'ye en fazla turist gönderen ülkeler içinde Rusya birinci

sırada Ukrayna ise İran'la birlikte hemen ardından geliyor. Rusya ve Ukrayna'dan gelen turistler toplam turistlerin üçte birine yakın. Bu savaşın turizm sektörünü olumsuz etkilememesi düşünülemez.

Gıdada da tehlike var

Türkiye buğday ithalatı yapan bir ülke. İthal edilen buğdayın yüzde 85'i Ukrayna ve Rusya'dan geliyor. Bunun dışında Rusya'dan ciddi miktarda gübre ithalatı yapılıyor. Bu da genel olarak tarım için bir tehlike oluşturuyor. İstanbul Ziraat Mühendisleri Odası başkanının ekme fiyatı 5 liranın üzer-

ine çıkabilir şeklindeki öngörüsü gerçekleşirse savaşın bedelini tüm yoksul halk sofrasında yaşayacak demektir.

Çürük ekonomi çöküşün eşiğinde

Ancak mesele enerji ve turizmle de sınırlı değil. Ukrayna savaşı başlar başlamaz Türkiye'nin risk primi 100 puan yükseldi. Çünkü tüm dünya Türkiye ekonomisinin Ukrayna savaşıyla bağımsız olarak bir çöküntü içinde olduğunu, temellerinin tamamen çürüdüğünü görüyor. Bu zaten fahiş faizlerle uluslararası piyasalardan borçlanan Türkiye'nin daha da büyük faiz yükü altına girmesi demek.

İşçinin çözümü emperyalist zincirleri kırmakta! Sosyalist planlamada!

Ve yine aynı sonuca geliyor. Ukrayna'daki savaş Türkiye'deki sınıf mücadelesini keskinleştir-

cektir. İşçi sınıfı bedeli sermayeye ödetmek için örgütlenmek, hakkını örgütlü şekilde aramak zorundadır. Aslında Ocak-Şubat aylarında gördüğümüz işçi eylemleri bunun bir biçimi ve göstergesidir. Ancak bu yetmez. İşçi sınıfı mutlaka siyasete de damgasını vurmak zorundadır. İçinde bulunduğumuz kriz Türkiye'deki sermaye iktidarından ve bu iktidarın dünya emperyalist sistemine göbekten bağlı olmasından kaynaklanıyor. İşçinin çözümünün ne olduğu ve olabileceği de buradan ortaya çıkıyor. "Türkiye NATO'dan çıksın! Emperyalist üsler kapatılsın!" dediğimizde bu çözüm yoluna işaret ediyoruz. Bu yolda işçi sınıfı Türkiye ekonomisinin dolara ve yabancı sermayeye bağımlılığını aşacak bir program ortaya koyacaktır. Yani kapitalizmi aşmak, kamulaştırmalarla sosyalist planlamaya geçmek bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır.